

KIRJOITTAJASTA:

Cordell Vail syntyi 1943 Loganissa, Utahissa LDS sairaalassa Ammon W. ja Winona H. Vailille. Hänellä oli yksi veli ja kaksi sisarta. Hän ja hänen veljensä ja sisarensa elivät Hyde Parkissa, Utahissa, jossa heidän isänsä omisti paikallisen ruokakaupan, jota kutsuttiin Vail's Market.

Cordell valmistui ylioppilaaksi North Cache High Schoolista 1961. Hän osallistui BYU:n vuoden ennen astumistaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetystyöhön Suomeen vuodesta 1963 vuoteen 1965. Lähetystyönsä jälkeen hän oli oppaana Nauvoossa kesän. Hän aloitti sitten uudelleen opintonsa BYU:ssa jossa hän meni naimisiin Janice Lavonne Richmondin kanssa Salt Laken temppelissä. Heillä on 7 lasta. Sotilaspalvelunsa ja yliopistosta valmistumisensa jälkeen hänestä tuli ammattimainen sukututkija. Hän pyöritti Ancesral Research Center Inc:tä ja Utah Genealogical Academyä useita vuosi ennen kuin hänestä tuli tietokoneohjelmoija.

Cordellilla on ollut useita tehtäviä MAP kirkossa mukaan lukien asettaminen seitsenkymmeneksi. Hän on palvellut vaarnan lähetystyön johtajana kahdesti, useita vaarnalähetystyötehtäviä, korkeassa neuvostossa, useissa piispakunnissa, vanhinten koorumin presidenttinä, seurakunnan toimitsehterinä, seurakunnan kirjurina ja useissa muissa tehtävissä seurakunnassa.

Hän on ollut suosittu puhuja takkavalkeailloissa, seminaareissa ja pakkakunnan kerhoissa vuosien ajan. Hän on julkaissut useita kirjoja ja kirjoittanut useita tutkimuspapereita. Hänen monisteistaan ja tutkimuspapereistaan voidaan lukea:

<http://www.cordellvail.com/epistles> ja <http://www.goldenmailbox.com/library>

Vahinkojen tiellä: Jumalallista johdatusta taistelukentällä

Cordell Vail

Julkaisu: In Harms Way: Divine Intervention On The battle Field

VCAA Publishing Box 669 Wauna, WA 98395

www.cordellvail.com/vietnam

Käännös Esko Aromaa

Omistaminen

Tämä kirja on omistettu rakkaalle ystävälleni Gary Mowerille, joka antoi henkensä Vietnamissa 1970 hänen lahjanaan ihmisille vapauden säilyttämiseksi niin kaukana maailmassa, joka oli hänelle tuntematon.

Tätä kirjaa ei olisi, ellei se olisi syntynyt rakkaan vaimoni Janicen uskon ja rukousten avulla. Pidän häntä veteraanina samoin kuin itse olen. Hän ei lähtenyt fyysisesti Vietnamiin, kuten itse menin, mutta hän on ollut siellä mukana hengessä joka askeleella ja ollut hyvin paljon kaikessa tapahtuneessa osana, kun olin armeijassa. Tämä on yhtä paljon hänen kertomuksensa kuin omani. Kiitän häntä myös hänen antaessa kirjalle nimen. Hän on ikuisesti paras ystäväni. Kuten laulun sanoissa sanotaan, totisesti hän on "tuuli siipieni alla".

Olen velassa ystävälleni, Beverly Allenille, joka vietti suuren osan aikaansa viikoittain lukemalla ja tulkitsemalla FARMARI-englantiani ja auttaen minua saamaan se esityskuntoon. Arvostan hänen halukkuuttaan pitää kiinni päämäärästään, vaikka kirjan toimittaminen näytti loputtomalta. Olen myös kiitollinen seuraaville: Chris Anderson, Karen Borman, Lee Johnson, Fred Miller ja Sharon Cray heidän halukkuudestaan lukea käsikirjoitus ja auttaa sen toimittamisessa.

Alkuperäinen innoitus kirjan kirjoittamiseen tuli perheeltäni ja ystäviltäni, jotka pyysivät jatkuvasti minua kirjoittamaan nämä kertomukset jälkipolville. Äskettäin ystäväni Roan McClure, joka palveli kanssani Vietnamissa, rohkaisi minua lopulta tekemään sen. Hänellä on oma kertomuksensa kerrottavana teille, jota ette saa laiminlyödä. Ilman heidän rohkaisuaan en mahdollisesti olisi koskaan järjestänyt aikaa enemmän kuin vain kertoakseni nämä tarinat lapsilleni yhä uudelleen ja uudelleen.

Johdanto

Kautta historian on ollut aikoja, jolloin kirkon jäsenet ovat joutuneet sotaan. Mormonin kirjassa sanotaan, että profeetta Helaman aikana joutui sotaan. Hän johti 2000 nuorta soturia taisteluun. Suuren uskonsa vuoksi Jumala suojeli heitä ja toi heidät kotiin vanhempiensa luokse turvaan.

Kukaan ei voi kertoa miksi jotkut uskolliset myöhempien aikojen pyhät kuolevat sodissa, kun taas toiset säästetään. Kukaan ei voi selvittää, miksi päivittäisessä elämässämme joillakin ihmisillä on suuria koettelemuksia ja joutuvat kaikenlaisiin ikävyyksiin. Se, mitä voimme tehdä, on olla parhaita mitä voimme ja oppia seuraamaan kuiskauksia, joita

saamme Pyhältä Hengeltä. Loppu on Herran käsissä ja hänen jumalallisessa tarkoituksessaan kunkin elämässä.

Tämä on osa Vietnamin päiväkirjaani. Olin vain yksi, nuori, myöhempien aikojen pyhä, joka 2000 nuoren soturin tavoin, kutsuttiin palvelemaan maatani. Nämä kertomukset päiväkirjastani ovat tapauksia, jotka omana aikanamme, jos se on Herran tahto, osoittavat samoja suojelevia siunauksia kuin menneinä aikoina. Myös meitä voidaan suojella kuten 2000 Helamanin poikaa, kun he menivät taistelemaan tai kuten Samuel Laamanilaista suojeltiin, kun hän seiso i muurilla, kun hänen vihollisensa heittivät kiviä ja ampuivat häntä nuolilla. Varjelus ja suojelu on luvattu, jos me elämme käskyjen mukaan, ja jos se on Herran tahto. Ellei ole Herran tahto, että meitä suojellaan vahingoilta, silloin meidän tulee hyväksyä hänen tahtonsa ja tietää että osallistumisellamme on korkeampia tarkoituksia. Ellemme elä käskyjen mukaan, meillä ei ole lupausta.

KAPPALE 1 TOISENLAINEN TEHTÄVÄ

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetystyötehtäväni Suomessa tapahtui vuonna 1963, ja se oli minulle suuri pettymys, koska kastoin vain yhden 8-vuotiaan pojan, Hannu Häkkisen. Palasin kotiin ja tunsin itseni epäonnistuneeksi lähetysaarnajaksi. Kun sotilaskutsuni tuli, halusin tehdä siitä myös toisen uskonnollisen tehtävän, voittaa tunteet, joita minulla oli, kun en ollut menestynyt ensimmäisessä lähetystyössäni. Ponnisteltuani kovasti, tuli sotilaspalvelustani jännittävä lähetystyökokemus vaimolleni ja minulle. Armeijasta tuli mieluummin mahdollisuus kohottaa muita, kuin esimerkki siitä, että olisin kulkenut maailman teitä.

Kutsun saadessani opiskelin BYU:ssa 1968. Olin ollut kuukauden ajan naimisissa, kun vaimoni, os. Janice Lavone Richmondin, oli jäätävä kotiin, lähdettyäni perusharjoituksiin Fort Bliss'iin, joka on lähellä El Pasa, Teksasissa. Se oli yksinäinen paikka avioliittoelämän aloittamiseksi, koska minun oli jätettävä uusi vaimoni taakseni. Kun aloitin lähetystyöni, se auttoi minua voittamaan yksinäisyyteni kaukana Janicesta.

Kuten muutkin perheet, joiden pojat ja tyttäret olivat astuneet armeijan palvelukseen, vaimoni ja perheeni kohtasivat myös pelot, joita oli edessäni. Oli jatkuva kuoleman pelko tai silpoutumisen pelko yhdessä moraalisten haasteiden kanssa, jotka olivat niin tavallisia sotilaselämässä.

Jotkut perheeni jäsenet jopa ajattelivat, että nuoren miehen ei olisi mahdollista astua armeijaan menettämättä moraalisia ihanteitaan. Eräs heistä oli niin varma, että löi vetoa \$100, että en voisi tulla kotiin armeijasta, aloittamatta tupakoimista. Onneksi hän hävisi vedon.

Saapuessani aluksi alokasharjoitteluun, huomasin, että useimmat miehistä olivat Etelästä. Monet olivat afrikkalais-amerikkalaisia. Me olimme kaikki huolissamme, koska emme tieneet mitä odottaa armeijalta tai toinen toisiltamme. Huomasin, että useimmat ihmiset etelästä, olivat hyvin kohteliaita ja ajattelevia, mikä teki joukkueesta ystävällisemmän ryhmän, kuin jos se olisi ollut toisenlainen. Meille oli kerrottu, että me kaikki söisimme yhdessä suuressa huoneessa, jota kutsuttaisiin miehistöhalliksi. Koska me menimme miehistöhalliin joukkueena, meiltä kesti muutamia minuutteja kulkea läpi muonalinjan ja istuutua. Minua oli opetettu koko elämäni ajan siunaamaan ruokani ennen syömistä, jopa syödessäni julkisesti. Olin huolestunut siitä, että minun tulisi siunata ruokani, kaikki nuo miehet ympärilläni. Päätin kuitenkin ryhtyä ja painoin pääni ja sanoin hiljaa rukoukseni. Suureksi ilokseni, avatessani silmäni huomasin, että useimmat miehet, jotka istuivat pöydässäni, seurasivat esimerkkiäni. Sitten huomasin, että useimmat miehet, jotka istuivat hallissa, myös rukoilivat.

Näiden "Etelän herrasmiesten" perheissään saama opetus ja arvot olivat ilmeisiä. Tunsin itseni siunatuksi saadessani olla joukkueessa, jossa oli niin paljon sellaisia miehiä. Myöhemmin monet heistä kertoivat minulle, että heitä oli opetettu sanomaan ruokarukous. Ryhmänä he myös olivat kaikki iloisia siitä, että minä olin sanonut rukouksen, niin että heidän oli helppoa tehdä samoin.

Niin tapahtui johdantoni sotilaselämään. Tiesin, että tulisi olemaan haastava mahdollisuus palvella maata ja myös samalla tehdä jonkin verran lähetystyötä. Otaksuin, että jos käyttäisin aikaani löytääkseni ystävikseni sotilaita evankeliumin opettamiseksi, niin sotakokemuksestani voisi todella tulla jotain muistamisen arvoista pelon sijaan.

Kirkon ensimmäinen presidenttikunta oli antanut sotilaille, jotka olivat saaneet temppeliendaumentin, luvan jättää pois garmenttinsa, jos he tunsivat, että muut sotilaat häpäisisivät garmentteja. Joukkueessamme oli eräs MAP mies, joka oli jättänyt garmenttinsa kotiin ja käytti tavallista alusasua. Kunniotin hänen päätöstään, mutta minä päätin että katsoisin hyväksyisivätkö miehet garmenttini.

Ensimmäisenä päivänä tehtiin joitakin huomautuksia epätavallisen näköisistä alusvaatteistani, joka aiheutti pian kysymyksiä. Useimmat miehistä kysyivät miksi käytin niitä. Tämä kysymys antoi minulle mahdollisuuden kertoa heille, että olin asetettu pappi ja että alusvaatteeni olivat minun papillinen asuni. Otaksuin, että kaikki heistä tiesivät jonkin verran pappien viitoista omissa kirkoissaan. Siksi vertasin papin viittoja pappeuden viittoihin. Sen jälkeen minun oli helppoa selvittää että me käytimme pappeuden viittoja vaatteidemme alla sen sijaan että ne olisivat ulkopuolella. Joukkueessani ei ollut koskaan halventavia kommentteja temppeligarmenteista. Kaikki miehet hyväksyivät sen tosiasian, että olin asetettu pappi.

Parakkimme oli suuri avoin huone, jossa oli kerrossängyt suorassa linjassa molemmin puolin seiniä koko huoneen pituudella. Minun punkkani oli ensimmäisenä oven vierellä. Eräänä iltana kun me kaikki seisoimme vuoteidemme vierellä riisuttuina ja valmiina menemään sänkyyn, eräs yläkerran joukkueen sotilaista tuli alas huoneeseemme ja näki minut seisomassa alusvaatteisillani. Hän päästi pilkkahuudon ja alkoi nauraa hassuille alusvaatteilleni.

Nuori mies, jonka vuode oli minua vastapäätä, riensi hänen luokseen ja sanoi, ”Hän on pappimme ja tuo on hänen pappeuden asunsa äläkä pidä niitä pilkkanasi.” Seuraava asia jonka huomasin, oli, että nuo kaksi ensiksi tappelivat ja kun näin heidät viimeksi, he tappelivat vielä ulkona. Olin todella hämmästynyt, että kukaan alkaisi todella taistella alusvaatteitteni vuoksi ja ’pappinsa vuoksi’.

Perusharjoittelu sujui nopeasti. Puhe toimeksiannosta oli alituisena aiheena. Olimme kuulleet, että jotkut yksiköt olivat lähdössä Saksaan tai Koreaan sen sijaan että olisivat lähteneet Vietnamiin. Kun harjoittelu alkoi olla lopuillaan, me huomasimme, että oma joukkueemme lähtisi Vietnamiin, joka aiheutti pelkoa kaikkien meidän sydämissämme. Useat miehistä tulivat vuoteeni vierelle keskellä yötä, herättivät minut ja kysyivät minulta voisinko rukoilla ja siunata heidät kun he pelkäsivät kuolevansa Vietnamin. Minulla oli etuoikeutena tehdä niin useita kertoja muutaman seuraavan yön aikana kun olimme päättäneet harjoitukset ja kun miehiä alettiin kuljettaa Vietnamiin. Jotkut meistä menivät lisäharjoituspaikkoihin.

Perusharjoittelun päätyttyä, palvelusta suorittava luutnantti piti suuren tarkastuksen joukkueellemme. Me olimme kaikki hermona, koska olimme vain sotilaita, alimmassa armeijan luokassa, ja hän oli hyvin tärkeä upseeri. Luutnantti aloitti tarkastuksensa alarivin kaapeista, vuoteista ja kenkäkaapeista, jotka kaikki olivat järjestyksessä ja kiiltävät. Hän aloitti minusta, koska olin ensimmäisenä ovelta. Läpäisin tarkastuksen. Hän siirtyi sitten vuoteelta vuoteelle, tehden huomioitaan ja antaen moitteita asioista, joita hän huomasi vääriksi. Rakennuksen sisällä oli noin 15 kaksikerroksista sänkyä kummallakin puolella. Voin vieläkin kuulla hänen äänensä mielestäni, kun hän pääsi parakin toiseen päähän ja huusi, ”Mitä tämä Mormonin kirja tekee jokaisen kaapissa?” En voinut muuta kuin nauraa itsekseni, kun huomasin, että olin puhunut kirkosta jokaiselle joukkueen miehelle. Olin antanut jokaiselle heistä Mormonin Kirjan, jonka miehet olivat panneet kaappiinsa ja josta luutnantti näki ne.

Me kaikki nauroimme eikä luutnantti sanonut enempää siitä. Hän ei antanut mitään ylimääräistä moitetta kenellekään siitä, että heillä oli luvaton kirja kaapissaan, koska jokaisella oli sellainen. En kuullut mitään viimeinen sotilas, joka oli tarkastettu, kertoi luutnantille. Voin vain otaksua, että hän mainitsi heidän pappinsa antaneen kirjat heille. Vietin tuntikaupalla keskustelemalla raamatusta ja sen opeista joukkueeni miesten kanssa odottaessamme riveissä tai istuessamme puiden alla harjoitusten lomassa. Monet heistä alkoivat pitää pientä taskukokoista armeijan Raamattua, jonka kappalainen oli antanut heille. Näin heidän lukevan Raamattuaan tauoilla. Ehkäpä johtuen kuoleman pelosta he alkoivat ahtaa tietoa loppunsa lähestyessä.

Minä en mitenkään voi tietää moniko noista miehistä kuoli Vietnamin mutta tiedän että muutamat kuolivat. Olen usein ihmetelty liittyykö joku heistä MAP kirkkoon niiden

keskustelujen johdosta, joita meillä oli. Toivon ja rukoilen, että joku heistä liittyi meihin. Tiedän, että kukaan heistä ei voi koskaan katsella taaksepäin ja sanoa, että en antanut heille mahdollisuutta tietää Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Selvitin sitä parhaalla tietämälläni tavalla, niissä olosuhteissa, kaikissa saamissani tilanteissa.¹

KAPPALE 2 MILLÄÄN EI VÄLIÄ

Perusharjoittelukauden jälkeen minut määrättiin jalkaväen korkeampaan sotilaskoulutukseen (AIT) Ft. Dix'iin, New Jerseyssä. Minulla oli monia samantapaisia lähetystyökokemuksia AIT:ssä, joita en kerro tässä kirjassa. Ollessani siinä koulussa vaimoni tuli Philadelphiaan asumaan lähelle minua ja saatoin nähdä häntä viikonloppuisin. Se oli kuin kuherruskuukausi meille. Meillä oli hauskaa yhdessä ja opimme rakastamaan Philadelphiää ja hyviä ihmisiä siellä. Eräs hyvin ystävällinen pariskunta antoi vaimoni asua heidän luonaan ilmaiseksi.

Valmistuttuani AIT:stä, pyrin upseeriksi. Päätin, että koska olin menossa Vietnamiin, halusin olla vastuussa omasta ja ympärilläni olevien elämästä mieluummin, kuin olla riippuvainen jostakin muusta. Hakemukseni hyväksyttiin. Minut lähetettiin upseerioppilaskouluun (OCS) Ft. Benning, Georgia kuudeksi kuukaudeksi tiiviiseen upseerien koulutukseen.

Upseerikoulussa he opettivat elämän muodollisuuksia armeijassa upseerina. Yksi noista muodollisuuksista on yhtyminen maljan juomiseen muodollisilla päivällisillä kun arvohenkilöitä on paikalla. meillä oli useita tilaisuuksia, joihin kenraali tuli syömään kanssamme. Nuo päivälliset olivat tärkeitä tilaisuuksia harjoituksissamme. Kun ateria aloitetaan, jokainen nousee ylös, kohottaa lasinsa, joka on täytetty viinillä samalla kun kenraali ehdottaa maljaa.

Kun meille kerrottiin mitä päivällisillä tapahtuu, huomasin, että maljan kohottamiseen liittyi viinin juominen. Jotakin tuli tehdä, ettei vaimoani ja minua häväistäisi kenraalin edessä kun jätämme viinin juomisen.

Päätin mennä päivällisaliin kun pöydät oli katettu ja etsiä vaimoni ja oman nimikyltin. (Nimikylttejä käytettiin, jotta kenraali tietäisi kunkin paikalla olevan henkilön nimen.) Huomasin nimikylttimme ja käänsin viinilasit ylösalaisin, jotta kokit eivät täyttäisi niitä viinillä. Olin nähnyt niin tehtävän ravintoloissa kahvikupeille, joten otaksuin, että se toimisi myös viinilaseilla.

Kun vaimoni ja minä saavuimme päivällisille, hämmästyimme huomattessamme, että viinilasit oli täytetty maidolla. Aina sen jälkeen mennessämme muodollisille päivällisille lasimme aina täytettiin maidolla. Emme koskaan tehneet sitä puolestamme mutta olimme kiitollisia.

Tuon kokemuksen jälkeen, huomasin, että ihmiset huomasivat, että me emme juoneet ja he kunnioittivat päätöstämme. En muista kenenkään koskaan painostaneen meitä juomaan; itse asiassa he odottivat, että emme juo. Viimeisenä iltana upseerikoululla meillä oli suuri juhla miehistöhallissa. Koska olimme ainoastaan kadetteja, meidän oli tehtävä mitä palveluksessa oleva taktinen harjoitusupseeri (TAC upseeri) kehotti meitä tekemään.

¹ Vail sai 1. sotilaan hiustenleikkauksen Ft. Bliss, Teksasissa, kesäkuussa 1968, Janice rintamerkin 2.luutnantin natsosta OCS valmistumisen jälkeen Ft. Benning, GA.

Naimisissa olevien miesten sallittiin tuoda vaimonsa tähän viimeiseen yhteiseen juhlaan. Jokainen nauroi ja piti hauskaa ja useimmat läsnäolijat joivat olutta. Aivan seurueen keskellä TAC upseerini viittasi minua tulemaan pöytänsä. Se ei ollut pyyntö, se oli käsky. Pyysin anteeksi vaimoltani ja ystävilteni ja lähdin pöytien kautta huoneen takaosaan jossa hän istui. TAC upseeri ojensi minulle tyhjän olutmukinsa ja käski minua täyttämään sen hänelle.

Tiesin, niin pian kuin hän oli ojentanut mukinsa minulle, mitähän aikoi tehdä. Hän tiesi, että jos kulkisin koko matkan huoneen poikki tyhjä olutmuki kädessäni ja sitten takaisin muki täysinäisinä useimmat näkisivät minut ja ajattelisivat että olin lopultakin antanut periksi. He ajattelisivat, että olin aikonut ottaa olutta viimeisenä iltana juhliakseni. Rukoilin mielessäni ja kysyin Herralta mitä tekisin. Sain välittömästi vaikutelman ja sen mukana tuli vastaus.

Aivan varmana kuljin pöytien välistä huoneen etuosaan, jossa olutjakelu oli. Ihmiset ympärilläni katselivat minua ja kuiskailivat vierellään oleville henkilöille. Täytin olutmukin ja sitten kuljin takaisin paikkaan, jossa TAC upseerini odotti. Kun kuljin takaisin, vielä useimmat alkoivat katsella minua ja huoneessa tuli aivan hiljaista.

Kun menin TAC upseerin pöydän luo pidin olutmukia korkealla ilmassa niin että jokainen saattoi nähdä sen ja heilutin sitä ympäri. Sitten asetin mukin alas pöydälle hänen eteensä, tervehdin häntä; ja sitten kuljin takaisin pöytäni. Kaikki osoittivat suosiotaan. Se oli vankka todistus minulle muiden vaikutuksesta ja kunnioituksesta sinua kohtaan jos harjoitat oikein tekemisen voimaa, tapahtui mitä tahansa.

KAPPALE 3 OPPIMINEN MITEN

Yksi suosikkikertomuksiani Mormonin kirjassa, niin pitkälle kuin voin muistaa, oli kertomukset Nefistä ja hänen saadessa hengen johdatusta tekemisiinsä. Rakastin noita kertomuksia koska ne kuvailevat miten henki voi ohjata ihmistä jos hän kuuntelee. Opin uskomaan, että me kirkon jäseninä voimme saada saman laista ohjausta elämässämme jos me etsimme kokemuksia. Nefin lukeminen antoi minulle toivoa, että voisin oppia kuuntelemaan henkeä, aivan kuten hän teki.

Kun yritin oppia tekemään niin, opin pian huomaamaan, että Nefi ei oppinut kuuntelemaan henkeä vain yhdessä päivässä. Saatoin nähdä, että hän oli käyttänyt koko elämänsä yrittäessään oppia kuuntelemaan ja tottelemaan. Minulle tuli selväksi, että kun Herra käski Nefiä surmaamaan Laabanin, Nefi ei kuullut ensimmäistä kertaa Herran Hengen kehotusta. Saatoin huomata, että hän oli jo oppinut seuraamaan kehotuksia yrityksen ja erehdyksen kautta aivan kuten minäkin olin yrittänyt oppia tekemään. Hän oli harjoitellut vuosia ennen sitä päivää.

Kun minulla oli kokemuksia epäonnistumisista kuuntelemisessa tai olin kuullut kehotuksen mutta en totellut tunnetta, ajattelin joskus myös kohtaa kertomuksessa, jossa Nefillä vielä näytti olevan taipumuksia, juuri kuten itselläni, joskus kiistellä tunnetta vastaan. Hän pyrki puhumaan Herran pois siitä mihin hän oli saanut kehotuksen tehdä vaikka hän tiesi sen olevan Herrasta.

Minulle tuli selväksi hyvin varhain elämässäni, että on ero tunteen ja kehotuksen välillä ja oppimalla kuuntelemaan kehotuksia ja sitten seuraamalla saamiani kehotuksia. Olen varma, että jokaisella, joka on koskaan tuntenut Herran Hengen kehottavan heitä tekemään jotakin, on ollut kokemuksia aika ajoin, että he väittävät vastaan ja ihmettelevät miksi kehotus tulee. Muiden kanssa keskusteleminen auttoi minua ymmärtämään, että minulla ei ainoastaan ollut ongelmia asian kuuntelemisen oppimisessa ja sitten tottelemisessa.

Olen ylistänyt Pyhän Hengen Lahjan omistamista aina siitä lähtien kun sain sen kasteeni jälkeen. Pääasiallinen opetus, jonka lopulta opin kokemuksen kautta on, että Pyhän Hengen kehotus ei ole koskaan väärä. Miten me voimme tietää, että vielä sitten on vaikeata kuulla ja sitten totella? En voi vastata siihen. Minä kuten kaikki muutkin, vuosien yrittämisen jälkeen, vielä yritän oppia sitä opetusta. Kiitollisena, me kuitenkin joskus tottelemme. Me emme usein puhu käytännön termein kun on kysymyksessä Pyhän Hengen kehotusten kuunteleminen ja totteleminen. Me puhumme usein kuuntelemisesta mutta emme siitä miten meidän tulisi kuunnella. Opin vuosien yrittämisen jälkeen, että se vaatii harjoittelua.

Kertomukset, jotka seuraavat tässä matkakertomuksessa, jossa pystyin seuraamaan Hengen kehotusta eivät alkaneet Vietnamin, ollessani vaarassa. Kyky kuulla ja seurata Pyhän Hengen kehotusta tuli vuosien tarkoituksenmukaisen harjoittelun tuloksena osaltani. Vuosien ajan, mitä enemmän yritin harjoitella, sitä helpompaa oli kuunnella ja seurata kehotuksia. Kukaan ei ole täydellinen mutta aloin uskoa, että se on mahdollista meidän kaikkien oppia tekemään.

Kun opin, että Nefi oli vain 16-vuotias Mormonin kirjan alussa, päätin itse murrosikäisenä, että siitä tulisi koko elämäni tavoite saada kyky kuunnella tuota pyhää kehotuksen ääntä itsessäni ja oppia tottelemaan Henkeä kaikesta huolimatta. Vuosia myöhemmin, harjoittelustani johtuen, oli helpompaa kuunnella Vietnamin.

Meillä kullakin on sama haaste oppia se mitä tarvitsemme jotta voisimme ylistää tätä lahjaa, joka meillä on. Se ei vain tule. Kuuntelemista on vaikea oppia. Se on tavallisesti päinvastaista sille mitä tavallisesti teemme. Juuri siksi me panemme vastaan. Herra

näkee mitä me aiomme tehdä ja varoittaa meitä koska me olemme jo päättäneet mitä me haluamme tehdä. Vaikea osa meillä on totella hänen tahtoaan ja hänen varoitustaan, kun me haluamme itse tehdä toisin. Tähän päivään asti on minun ollut vaikeaa kuunnella joskus. Se näyttää olevan opetus, jota meidän on jatkuvasti opiskeltava elämässämme

Oletko koskaan kysynyt itseltäsi miten voisit harjoitella jonkin tuntemista? Sinä et kuule tunnetta; sinä tunnet sen sisälläsi. Kun tunnet sen, sinä tiedät tarkalleen mitä se on. Kun sen jälkeen tunnet sen, sinun on päätettävä seuratko sitä. Mormonin kirjassa Nefi sanoi veljillensä: *"hän on puhunut teille hiljaisella, vienolla äänellä, mutta teidän tuntonne oli turtunut, niin että ette voineet tuntea hänen sanojaan"* (1 Ne 17:45). Eikö olekin mielenkiintoista että hän sanoi, "tuntee hänen sanojaan"?

Tämä on vain yksi monista esimerkeistä jostakin jota tein kerran yrittäessäni oppia kuuntelemaan ja seuraamaan sitä sisäistä ääntä itsessäni. Jaan tämän kertomuksen vain auttaakseni sinua huomaamaan, että olen juuri samanlainen kuin kuka tahansa. Minun oli opittava kuuntelemaan ja tottelemaan käytännön harjoituksen kautta. Kerran minulla oli pieni Ford Falcon. Moottori oli niin yksinkertainen, että pysyi miltei purkamaan sen hohtimilla ja ruuvimeisselillä. Kuitenkin monet mekaanikot kertoivat minulle, että minun ei pitäisi kajota kaasuttimeen.

Eräänä päivänä päätin ottaa kaasuttimen irti autostani. Päättelin, että voisin rukoilla ja pyytää Herraa opettamaan minua miten se otetaan irti ja laitetaan taas takaisin paikalleen. Miksi? Halusinko korjata kaasuttimen? Ei, se ei ollut rikki. Tein sen jotta voisin saada tilaisuuden tehdä jotain joka oli hyvin vaikeaa ja monimutkaista tehdä, ja sitten minun oli pakko kuunnella tunteita sisälläni. Tiesin että silloin minulla olisi mahdollisuus harjoitella. Ei ollut muuta syytä.

Hengen vaikutelmat tulivat mieleeni ja osoittivat minulle miten se tulisi tehdä. Vastaus tuli niin selvästi ja yksinkertaisesti. Tunsin vaikutelman, että minun tuli vain ottaa osa kerrallaan ja asettaa osat jalkakäytävälle tarkkaan järjestykseen ja tehdä samalla muistiinpanoja millä tavalla tiiviste tai miten päin osat olivat (ylöspäin tai alaspäin) kun otin ne irti.

Otin moottorin kaikki osat irti. Asetin kaikki pienet osat jalkakäytävälle talomme eteen missä työskentelin auton kimpussa ja sitten panin kaikki osat takaisin. Auto starttasi heti. Minulle oli hieno kokemus kuuntelemalla sisäistä ääntä, kun se kertoi minulle mitä ja miten tehdä se. Tiedän että se ei ole mikään uusi opetus. Monet muut ihmiset ovat oppineet tekniikan asettaa osat järjestykseen kun he purkavat jotakin, joten he tietävät missä järjestyksessä ne tulee asentaa taas takaisin. Kertomuksen tärkeys ei ole, että opin jotain uutta, jota en tiennyt aikaisemmin, vaan mieluummin miten opin sen. Kun opin seuraamaan tunnetta sinä päivänä ja monina muina päivinä elämässäni oli arvokas asia minulle Vietnamsissa. Se on jatkunut monissa muissa tilanteissa elämässäni siitä lähtien.

KAPPALE 4 TUNTEMINEN RUKOUKSEN AVULLA

Kukaan ei halua mennä sotaan. Joskus meidän on tehtävä se mikä on tehtävä. Kun meitä vaaditaan tekemään tiettyjä asioita, Herra usein siunaa meitä käyttämään voimia meissä, jotta voimme seistä pyhissä paikoissa vaaran aikoina. Vietnamsissa henkeni ja kaikkien miesten henki joukkueessani säästettiin, monissa tilanteissa, koska minua oli siunattu vastaanottamaan ja kuuntelemaan Pyhän Hengen kehotuksia. Aika ajoin nuo kehotukset tulivat varoittaen meitä vaaroista ja jopa ohjaten meitä mitä tehdä jotta pelastaisimme henkemme. Useimmat meistä, joita ohjattiin yhdessä perusharjoituksissa Fort Bliss'ssä, Teksasissa, jalkaväen jatkokoulutuksessa Fort Dixissä, New Jerseyssä ja upseerikoulussa Fort Benningissä Georgiassa, joutuivat lähtemään Vietnamiin.

Suoritettuani upseerien koulutuksen minusta tuli 2. luutnantti ja olin Fort Benningissä yhden vuoden kouluttajana viestintäosastolla. Opetin radioviestintää muille upseerikoulun kadeteille ja myös muille upseereille heidän matkallaan Vietnamiin. Koulu oli Ft. Benningin jalkaväkikoulu Columbus, Georgiassa.

Armeija ei sallinut siirtoani jalkaväestä viestintäjoukkojen upseeriksi (uskokaa, että yritin). Tavallisesti viestintäjoukkojen upseerin ei tarvinnut olla etulinjoissa sodassa kuten jalkaväen upseerin piti olla. Se oli syy miksi yritin vaihtoa. Jos työskentelee viestintäjoukoissa opettajana, niin ajattelin, että he siirtäisivät minut pysyvästi paikkaan, jossa minun tulisi opettaa muille upseereille sellaista korkean tason radiotoimintaa. He eivät antaneet minun muuttaa. Jatkoin jalkaväen upseerina viestintäluokissa opetusta jalkaväen upseereille. Tiesin vain vähän mikä vaikutus sillä oli, että olin vain "paikalla oleva tiedotusupseeri" Fort Benningissä, tehtävissäni myöhemmin Vietnamsissa. Kun olin opettanut vuoden Fort Benningissä, sain käskyn raportoida tehtävään Vietnamsissa tammikuussa 1970.

Janicen kanssa päätin mennä takaisin kotiin Hyde Parkiin, Utahiin vierailemaan vanhempieni luokse muutamaksi päiväksi ennen lähtöäni Vietnamiin. Siellä ollessamme päätimme, että Janice jäisi Utahiin perheeni luokse, ollessani perusharjoituksessa. Vierailullani pyysin piispaltani, Earl M. Dainesilta siunauksen. Siunauksessaan, piispa Daines antoi minulle saman lupauksen kuin kuningas Moosia antoi pojilleen Mormonin kirjassa. Hän lupasi, että olisin kuin kuningas Moosian pojat, etten kuolisi palvellessani sodassa. Tuo siunaus on varmasti yksi syistä, että pystyn kirjoittamaan tätä päiväkirjaa nyt ja ettei vaimoni ole leski. Siellä oli monia tilanteita, jolloin minä ja kaikki mieheni olisimme voineet kuolla, ellei meitä olisi suojeltu jumalallisella väliintulolla.

Ollessamme vanhempieni kodissa, keskustelin vaimoni kanssa, miten aikoisimme suhtautua siihen, että olemme erossa vuoden ajan. Päätimme, että jatkaisimme tapaamme pitää perherukouksia joka päivä, vaikka olimmekin fyysisesti erillään. Minä tapasin nousta ylös joka aamu klo 5:00 ja käyttää aikaa rukoukseen ja opiskeluun yhdessä. Meillä oli suuri halu pitää edelleen yhteiset rukouksemme. Emme tarvinneet toistemme fyysistä läsnäoloa siihen.

Kun katselimme pientä maapalloa, josta näki aikavyöhykkeet kautta maailman, huomasimme, että Vietnamsissa olisi yö silloin kun Utahissa on aamu. Silloin päätimme jatkaa rukousten pitämistä yhdessä kello 5:00 aamulla Utahin aikaa, joka olisi klo 8:00 Vietnamsissa. Olin nähnyt monia elokuvia menneistä sodista, joissa kaikki sotilaat olivat ketunkoloissa yötä, joten se tuntui helpolta ja hienolta suunnitelmalta.

Kun tulin Vietnamiin hämmästyin huomattessani, että tämä sota ei ollut lainkaan sellaista kuin mitä olin nähnyt TV:ssä ja elokuvissa. Vietnamsissa ei ollut juuri lainkaan taisteluita päiväaikaan useimmissa paikoissa. Silloin me kaikki nukuimme. Niin pian kuin tuli pimeää monet kylän ihmiset paikoissa, joissa olimme nukkuneet päivän, pukeutuivat mustiin pyjamiin ja menivät pelloille ja viidakkoon ja heistä tuli vihollisiamme. Heitä

kutsuttiin vietkonglaisiksi. He eivät olleet Pohjois-Vietnamin sotilaita, jotka olivat tavallisia vihollisia. He olivat paikallisia ihmisiä, jotka tunsivat myötätuntoa Pohjois-Vietnamin armeijaa kohtaan ja halusivat auttaa heitä taistelussa paikallisella alueella. Jotkut heistä todella halusivat taistella meitä vastaan ja heistä tuli Vietkongin johtajia. Arvaan, että te voisitte kutsua heitä patriooteiksi, mutta me olimme, että monet ihmisistä yhtyivät taisteluun amerikkalaisia sotilaita vastaan. Pohjoisvietnamilaiset sotilaat uhkasivat tappaa heidän perheensä, elleivät he auttaneet heitä. Ikävä kyllä niin tapahtui monissa maissa, joita hallitsi Tierney.

Paikalliset kylän ihmiset, joista tuli Vietkongin sotilaita yöllä palasivat seuraavana aamuna ja heistä tuli taas partureitamme ja kengänkiillottajanaisia. Tämä oli juuri toisin päin kuin mitä olin ajatellut. Ensimmäisenä yönä minun oli lähdettävä ulos väijytyspartioon, ja unohdin täysin lupaukseni, jonka olin tehnyt Janicelle yhteisestä rukouksesta. Sillä asiat, joiden olin odottanut tapahtuvan yöllä, tapahtuivatkin päivällä ja päinvastoin. Tämä oli Vietnamin sota ja klo 20:00 illalla johdin miehiäni ulos pimeyteen väijytyspartioon, joka oli erittäin vaarallinen ja meidät voitiin kaikki surmata tai haavoittaa missä tahansa.

Sinä ensimmäisenä yönä alkaessani kävellä kohti pimeyttä, Janicen ja minun koti Utahissa olivat kaukana mielestäni. Ainoat ajatukseni olivat kulkiessani ulos leiriltä pimeyteen, johtaa miehiäni, jotka olivat jonossa takanani. Minun oli keskityttävä hengissä pysymiseen ja siihen, että pidin hengissä mieheni. Voin kertoa teille, että rukoilin mutta en ajatellut kotia.

Joka yö, kun kuljin pimeässä, tunsin itseni rauhalliseksi. Se kesti 10 tai 15 minuuttia. En kiinnittänyt paljontaan huomiota siihen aluksi johtuen väijytyspartion tehtävässä kokemasta pelostani. Mutta muistan selvästi tunteen aivan ensimmäisenä yönä siellä. Vähitellen aloin huomata, että kun kello alkoi olla 19:55 ja 20:10, minulle tuli sama rauhallinen tunne. Se tunne oli niin voimakas ja niin tunnistettavissa joka ilta, että huomasin Janicen rukoilevat minun ja miesteni puolesta. Saatoin tuntea sen yhtä selvästi kuin jos hän olisi ollut aivan vierelläni ja saattaneen minulle rauhan, rakkauden ja turvallisuuden tunteen.

Joidenkin viikkojen kuluttua jokailtaisesta rauhan tunteesta kulkiessamme partiossa, sain epätavallinen kokemuksen. Sinä iltana, kun tunsin vaimoni rukouksien ihmeen. Pysähdyin, kuten olin alkanut tehdä joka ilta, katsoakseni kelloani ja nähdäkseni ajan, jolloin hän nousi ylös. Kun seisoin siellä hiljaa pimeydessä, katsellen kelloni fluorattuja numeroita, joukkueen kersantti säikäytti minut tullessaan vierelläni ja kysyi, "Luutnatti Vail, miksi sinä katselet kelloasi joka ilta kahdeksalta?" Hämmästyin siitä, että hän oli huomannut koska me emme koskaan lähteneet leiriltä samaan aikaan. (Et koskaan tee samaa asiaa samaan aikaan joka päivä kun tiedät vihollisen seuraavan sinua.) Koska hän oli huomannut ja kysyi minulta sitä, kerroin hänelle syyn miksi tiesin että kello oli noin kahdeksan. Hän näytti tyytyväiseltä tietäessään, että vaimoni rukoili puolestamme ja että saatoin todella tuntea hänen rukouksensa.

Kerran huomasin tunteen tulevan Janicen rukouksen johdosta minulle ja miehille, ja kun tunsin sen tulevan aloin rukoilla hänen kanssaan, niin hyvin kuin voin siinä tilanteessa, samalla kun johdin miehiäni pimeässä.

Kun palasin kotiin Vietnamin isäni kertoi minulle, että hän oli tehnyt liiton Herran kanssa lähtiessäni. Hän kertoi Herralle, että jos hän toisi minut takaisin kotiin turvassa, hän menisi temppeleihin joka päivä. Isäni oli uskollinen lupaukselleen Herralle.

Äitini ja monet ystäväistäni, ovat kertoneet minulle, että aika ajoin, ollessani Vietnamin, heillä oli 'tunne', että olin suuressa vaarassa, joten he menivät välittömästi paikkaan, jossa he voivat olla yksin ja pitää erityisen rukouksen minun ja miesteni puolesta. Olen kiitollinen, että Herra oli halukas kuuntelemaan ja vastaamaan perheeni ja ystäväni uskon rukouksiin. Oletan, että se oli osasyynä, että minulla oli etuoikeus palata kotiin ja tuoda kokemukset mukani, jotka olen nauhoittanut täällä.

Tiedän, että monet vanhurskaat miehet ja naiset, jotka menivät Vietnamiin, eivät palanneet takaisin elävinä. Monilla heistä oli vanhemmat, puoliset, perheet ja ystävät, jotka rukoilivat jatkuvasti heidän puolestaan. Monet heistä saivat pappeuden siunauksia ennen lähtöään. En voi kertoa teille miksi joitakin meistä säästettiin ja joitakin ei. Voin kertoa teille, että olen ikuisesti kiitollinen Herralle, että hän salli minun palata kotiin. Olen myös hyvin kiitollinen vaimoni, perheen ja ystävien uskosta, jotka rukoilivat puolestani ja antoivat minulle lohdutusta ja rohkeutta mennä eteenpäin ollessani siellä. Kotiin pääsemisen tapahtui vain jumalallisen väliintulon vuoksi. Joillekin se ei ollut heidän jumalallinen kohtalonsa. Me voimme vain luottaa Herraan ja hänen äärettömään viisauteensa kun kysymme miksi.

KAPPALE 5 MELKEIN KUOLLUT

Minulla oli liian monta kokemusta Vietnamissa voidakseni kertoa niistä tässä päiväkirjassa; haluan kuitenkin kertoa joistakin erikoisimmista ja toivon, että ne auttavat rakentamaan vaimoni, lasteni, perheeni ja ystäväni uskoa tulevina aikoina. Nämä kokemukset ovat auttaneet minua huomaamaan, että vain jumalallisen väliintulon ansioista minun sallittiin tulla takaisin kotiin. Tunnen itseni suuresti siunatuksi saatuani siunauksen piispaltani ja kaikista rukouksista puolestani. Ellei niitä olisi ollut, asiat olisivat olleet kohdallani toisen laisia. On mahdollista, että en olisi tullut takaisin elävänä kotiin, kuten oli niin monien ystäväni laita, jotka kuolivat siellä.

Minulla on hyvin elävä muisto Vietnamista eräänä niistä harvoista päivistä jolloin taistelu tapahtui päiväsaikaan. Minut oli määrätty 25. jalkaväkidivisioonaan ja meidät oli sijoitettu Kambodzan rajalle Cu Chi. Tehtävänäme, osana divisioonaa, oli pitää pohjoisvietnamilaiset tuomasta ruokaa alas Ho Chi Min reittiä pitkin Vietnamiin. Cu Chi on paikka Kambodzan rajalla, jossa osa Kambodzaa tekee mutkan sisälle Vietnamiin useiden kilometrien verran. sitä kutsutaan Papukaijan nokaksi, koska se muistuttaa suunnattoman suurta papukaijan nokkaa. Jos vihollinen tulisi alas reitille ja ylös Papukaijan nokkaan, se sallisi heidän oleskelun Kambodzassa useiden kilometrien päässä Etelä Vietnamin puolella. Kun he sitten ylittäisivät rajan Etelä-Vietnamin puolelle, he olisivat vihollisalueella. Mitä kauemmin he viivytäisivät sitä, sitä helpompi heidän olisi siirtää ruoka etelään Pohjois- Vietnamista.

Ruokakuljetukset tapahtuivat pimeyden turvin, jotta me emme voisi nähdä heidän siirtyvän Vietnamiin. Aika ajoin, meillä kuitenkin oli joitakin partioita rajalla päiväsaikaan vain varmistamassa, että vihollinen tiesi, että olisimme siellä ja myös oman turvallisuutemme vuoksi.

Päivän aikana, vihollinen tapasi kätkeytyä bambuviidaksoon, tien vierelle. Bambuviidakot ovat noin 100 jalkaa leveitä ja joskus mailin pituisia. Ne kasvavat pitkinä riveinä aukeiden riisipeltojen läpi muodostaen tuulensuojan farmareiden viljoille pelloilla. Jotkut niistä olivat niin suuria että pieni armeija miehiä pystyi kätkeytymään sinne. Ne olivat meille hyvin käyttökelpoisia ja vihollisille kätkeytymiseen. Me kaikki nukuimme niissä päivällä, koska ne suojelivat meitä näköesteenä.

Poliittisista syistä johtuen meidän ei sallittu mennä mailia lähemmäksi Kambodzan rajaa. Eräänä päivänä naapurijoukkueemme meni liian lähelle rajaa päiväaikaan partioidessaan. Koska he olivat ylittäneet sallitun rajalinjan, vihollinen alkoi ampuu mörssäreillä heitä kohden. Aukean ylittäminen olisi ollut varma kuolema. Komppianiani päällikkö kutsui minua radiolla ja kertoi, että minun oli herätettävä kaikki mieheni ja tuotava heidät taistelemaan. Hän käski minun siirtyä rajalle auttamaan naapurijoukkueen puolustusta. Raivoava tulitus tapahtui mailin päässä meistä avoimen

riisipellon toisella puolella ja usean bamburivistön viidakkopuiden takana, jotka olivat niin korkeita, että emme nähneet niiden taakse.

Seisoin miesteni kanssa bambuviidakossa, jossa olimme nukkuneet ja aloin tarkkailla ympäristöä. Me emme nähneet mihin naapurijoukkue oli tullut tulituksen aikana johtuen viidakosta välillämme. Me näimme ainoastaan savun nousevan mörssäreiden ammuksista heidän tulittaessaan. Me emme edes tienneet oliko siellä elossa olevia.

Me panimme nopeasti yllemme taisteluvälineiden ja aloitimme marssin pitkänä vaakasuorana jonona kuivan riisipellon yli kohti ensimmäistä pensasaitariviä, joka oli noin puolen mailin päässä edessämme. Kehotin miehiäni levittäytymään noin 20 jalan riviin, jotta jos joutuisimme tulitukseen, meitä ei kaikkia ammuttaisi samaan aikaan.

Kuljimme noin 15 tai 20 minuuttia ja mitä lähemmäksi tulimme, sitä paremmin kuulimme mörssäritulen, kun komppanian päällikkö soitti minulle jälleen ja käski miesteni alkaa juosta. Hän halusi meidän kulkevan puoleenväliin siitä missä tulitus juuri raivosi.

Armeija oli varustanut pienen radiopuhelimen, joka sopi kunkin kypärään, niin että kaikki joukkueen sotilaat voisivat kuulla mitä heidän joukkueen johtajansa sanoisi. sillä tavalla he tiesivät mitä heidän odotettiin tekevän ilman, että minun tarvitsi huutaa uusia määräyksiä heille keskellä taistelua. Kun olin saanut ohjeen aloittaa juoksun, annoin käskyn miehille.

Ei ollut helppoa juosta ja kuljettaa mukanaan taisteluvälineitä. Jokaisella oli painava teräskypärä, paljon varusteita ja aseet. Lisäksi kunkin miehen tuli auttaa kantamaan joitakin konekiväärinammuksia niin että meillä oli kylliksi kuormaa. Näytimme kuin Poncho Villalta jolla oli konekiväärivyöt poikki rinnan. Jokainen kuuli komppanian komentajan käskyt joten kun annoin heille käskyn lähteä he lähtivät juoksemaan (juosten hiljaista jolkuttelua).

Joukkueen jokainen mies tiesi tarkalleen mitä komppanian päällikkö oli juuri käskennyt meidän tehdä. Kun joukkueen johtaja oli saanut ohjeet, niin komppanian päällikkö odotti hänen käyttävän parasta kykyään toimia ohjeiden mukaan. Jos tilanne muuttui, silloin joukkueen johtajan odotettiin tekevän tarpeelliset asiat suojellakseen joukkueensa miehiä. Kun me lähdimme juoksemaan, minulla oli hyvin selvä mielikuva mielessäni pysähtyä. Se ei ollut kova ääni. Se oli ainoastaan mielikuva mielessäni kehottaen minua pysäyttämään joukkue.

Kuuliaisena vaikutelmalle annoin välittömästi miehille merkin maastoutua. Kun he olivat olleet mukana muutaman viikon, voin taata sinulle, että kun kehotin heitä menemään maihin, he olivat oppineet menemään mistä syystä tahansa. He tiesivät, että jos tilanne muuttui, meidän oli tiedettävä, miten suojelisimme itseämme parhaiten.

Me kaikki maastouduimme ja aiheutimme suuren pölypilven kun kirjaimellisesti sukelsimme maahan. Kun me maastouduimme, kuulimme äänekkään jyrisävän tykistön äänen, joka tuli omasta tukikohdasta takaamme. Me kaikki tiesimme tuon äänen hyvin. Se oli omien miesten tulittamaa 155 tykistön kranaattia Jacksonin tuliasemasta edessämme olevalle rintamalle. Muutamassa sekunnissa riisipelto, noin 100 jalkaa edessämme kohosi ylös suunnattomana pystysuorana, valkoisena fosforisavuna ja tulena.

Kun armeija tulittaa tykistöllä uudesta paikasta he aina ampuvat ensiksi valkoisen fosforisen merkkiympyrän nähdäkseen mihin suunnata tykit, koska se aiheuttaa suuren pystysuoran ja valkoisen savun, joka voidaan nähdä mailien päähän. Sen avulla he näkevät mihin suunnata tykkinsä. Sitten tykistöupseeri soittaa niille, jotka tukevat tykistöä radiolla ja pyytää heitä kertomaan hänelle mitä korjauksia tarvitaan siellä missä pölyä nousee ja mihin he haluavat todellisten ammusten osuvan vihollismaalissa. Valkoisen fosforin ympyrän ei ole tarkoitus osua mihinkään. Se ainoastaan merkitsee piirin.

Kuitenkin, jos valkoinen fosfori osuu ihmisen kehoon, se ei vain polta ihoa, vaan polttaa reiän läpi koko kehon.

Jos olisimme juosseet eteenpäin, kuten käskettiin, olisimme olleet täsmälleen paikalla, minne merkkiympyrä laskeutui. Koska me pysähdyimme, kaikki fosfori lensi ilmaan ja laskeutui noin 20 tai 30 jalan päähän meistä. Kukaan ei haavoittunut.

Me kaikki makasimme maassa typeryneinä siitä mitä oli juuri tapahtunut. Me miltei kuolimme omasta tulesta. Sitten kuulin tunteellisen, vapisevan äänen radiossa, komppanian päällikön äänen. Jokainen saattoi kuulla, että hän oli kauhuissaan. Hän sanoi, "Luutnantti Vail, Luutnantti Vail, missä olet?" Nousin ylös, otin radion kuulokkeen käteen ja vastasin, "Täällä minä olen. Me olemme OK". Komppanian päällikkö selvitti, että heillä oli uusi tykistöupseeri ja hän oli juuri sijoittanut tuon ensimerkinnän 1000 jaardia liian lähelle meitä ja hänen erehdyksestään johtuen se olisi osunut juuri meidän päällemme." Kerroin hänelle, että olimme pysähtyneet ja että kaikki olivat OK. Hän vastasi vapautuneella äänellä, "No sitten jatketaan taas."

Kuultuamme käskyt nousimme ylös valmiina jatkamaan matkaa. Kun teimme niin, kaikki mieheni tuijottivat minua. Joukkueen kersantti tuli kävellen luokseni ja kysyi, "Luutnantti Vail, miten sinä tiesit sen?" Vastasin, "Jumala kertoi minulle." Hän hymyili ja sanoi, "No pidä sitä yllä." Tiesin mitä hän tarkoitti ja tiesin, että kaikki mieheni tunsivat samalla tavalla.

Aloimme liikuttua kiitollisuudesta sydämissämme. Mitään muuta ei sanottu siitä mutta jokainen tiesi, että vain Jumalan armosta ja tuntemuksesta, jonka hän lähetti meille Pyhän Hengen kautta, me olimme kaikki vielä elossa.²

KAPPALE 6 KUTEN SAMUEL LAAMANILAINEN

Öiset väijytyspartiot olivat elämäntapa Vietnamin sodassa. Ne olivat vaarallisia toimia ja meidän oli oltava hyvin huolellisia. Oli muutamia asioita, joita teimme suojellaksemme itseämme viholliselta. yksi niistä oli partion jakaminen kahtia. Ennen lähtöä tuliasemalta pimeässä, kersantti tapasi asettua joukkueen keskelle ja sitten kun olimme noin puolitiessä kohteestamme, hän erkani toisen puolikkaan kanssa takanani ja meni toiseen suuntaan. Sillä tavalla meillä oli kaksi partiota samaan aikaan mutta kuka tahansa kylältä meitä seuraavista ei tiennyt missä ensimmäinen partio oli. Se auttoi meitä suojelemaan toisiamme pimeässä.

Vietkong lähetti usein lapsia kylältä seuraamaan meitä yöllä. Lapset yrittivät löytää minne väijytyspartio oli piiloutunut ja sitten juoksi takaisin kylään kertomaan johtajilleen missä me olimme. Lapset eivät huomanneet, että he olivat seuranneet ainoastaan toista partion puoliskoa, joten he tiesivät vain minne puolet meistä oli kätkeytynyt. Tämä taktiikka toimi eduksemme silloin, kun toinen partio joutui vaikeuksiin vihollisen kanssa.

Kun me saavuimme yöllä määränpäähän, me asetuimme riihipellon ojaan ja nukuimme siellä missä olimme. Ajattelimme, että Vietnamissa olisi yöllä lämmin, mutta kun me kastuimme riisipelloilla, me palelimme.

Eräänä yönä joukkueeni toinen puolisko makasi pimeässä suuren bambumetsikön edessä. Minun joukkueeni kersantti oli matkalla toiseen päähän metsikköä josta hän pystyi näkemään sen molemmille puolille mahdollisesti 800 jaardia tai enemmän paikasta jossa minä olin mieheni.

Kun olimme asemassa, soitimme radiolla takaisin leirille ja raportoimme komppanian päällikölle että olimme asemassa. Sitten koko yön ajan helikopterit yökiikareiden avulla lensivät päämme yli etsien jälkiä meistä nähdäkseen oliko mitään vihollisia liikkeellä alueellamme. Kun he näkivät jotakin, he ampuivat ilmasta.

² Luutnantti Vail sai pronssisen tähden Vietnamissa, U.S.:n sotilaallinen kunniamerkin myöntäminen sankarillisesta, kunniakkaasta palvelusta

Suojanamme meillä oli yökiikarit jotta voisimme nähdä yhtä hyvin kuin katselisimme päivällä aurinkolaseilla. Mitä enemmän kuu paistoi sitä paremmin laitteet toimivat. Hyvin pimeinä kuuttomina öinä oli hyvin pelottavaa, koska emme voineet nähdä mitään.

Joka yö me toivoimme, että vihollinen menisi eri tietä jotta meidän ei tarvitsisi kamppailla heidän kanssaan.

Olimme halukkaita taistelemaan tarvittaessa mutta kukaan meistä ei halunnut taistella vihollisotilaiden kanssa. Me emme myöskään pitäneet siitä, että helikopterit lentelivät päällämme. Jos ne olivat siellä pitemmän aikaa, tiesimme, että he olivat löytäneet jotain. He olivat kuin pöllöt hiirijahdissa yöllä. Kun he näkivät vihollisjoukkoja, he syöksyivät alas heidän kimppuunsa.

Kerran he tulittivat jotakin, joka meidän oli löydettävä ja mentävä tutkimaan. Kulkeminen pimeässä nähdäksemme, mitä he olivat ampuneet, oli hyvin vaarallista, joten luonnollisesti emme halunneet saada heitä ympärillemme. Kun ammut aseella pimeässä, luodit voidaan nähdä kun ne lähtevät aseestasi ja kulkevat minne ammut, koska armeija on lisännyt ns. fosfori merkkejä, jotka voidaan nähdä luodin lentäessä ilmassa. Sillä tavalla sotilaat voivat nähdä minne he ampuvat pimeässä.

Liittolaisjoukot käyttävät punaisia merkkejä, Venäjän kannattajajoukot käyttävät vihreitä merkkiluoteja. Luulen, että se on jotain samanlaista, kuin mikä tapahtui kansalais-sodassa. Silloin heillä oli herrasmiessopimus käyttää eri värejä merkkiluodeissaan. Ainakin sillä tavalla jokainen tiesi kuka ampuu ja kehen pimeässä. Aikomuksena oli tietenkin se, että ei ampunut omia miehiään.

Kun me olimme siellä, rukoilin, että ketään ei tulisi esille (tein niin joka yö). Suureksi pettymykseksemme helikopterit lensivät yli ja alkoivat ampua meidän edessämme toisella puolen metsikköä. Ne jopa toivat mukanaan suojaavan hävittäjän, jolla oli pienoispommeja kiinnitettynä sivuikkunoihin. Pienoispommi on pyöreä varustettuna kuudella pyörivällä pyssynpiipulla jotka kääntyvät niin nopeasti, että ne voivat tulittaa 1800 kierrosta ammuksia minuutissa. Se tulittaa yhden kuulan jokaiselle neliölalalle jalkapallokentän kokoisella alueella jokaisella purkauksella.

Kun kuuntelimme minitykkien viheltävää ampumista kun niiden ammuspurkaukset tulivat yhä uudelleen ja uudelleen noin 5 min ajan, alkoi näyttää kuin 4. heinäkuuta BYU:n stadionilla. Kun kaikki nuo valojuovaluodit tulivat virtanaan alas koneesta punaisena virtana, se oli uskomatonta. Oli erityinen näky katsella luotien tulevan alas noista minitykeistä, tuhansittain luoteja minuutissa ammuttuna kustakin tykistä. Oli myös hyvin pelottavaa kun totesimme minne nuo luodit menivät ja mitä ne tekivät. Kaiken tuon tulituksen jatkuessa edessämme, me tiesimme että meidän oli mahdollisesti noustava pimeässä ja mentävä paikalle, jossa tulitusta oli käytetty. Kaikki valojuovat, jotka näimme, olivat punaisia. Me emme nähneet mitään vihreitä tulevan takaisin, viholliselta kohti helikoptereita kuten tavallisesti olisimme nähneet tulituksessa yöllä. Me vain toivoimme, että tykit olisivat tehneet työnsä ja että paikalla ei olisi enää ketään ampumassa takaisin meitä kun me liikuimme vihollisen puolelle metsikköä.

Kun helikopterin tykit olivat tehneet työnsä, komppanian komentaja soitti minulle radiolla ja kehotti minua viemään mieheni metsikön läpi katomaan, mitä oli ollut toisella puolella, kun helikopterit olivat aloittaneet ampumisen.

Koska oliN UUSI vihreä luutnantti, siihen aikaan, tein hyvin vakavan virheen. En halunnut kulkea täydellisessä pimeydessä ja oli liian pimeätä jotta olisi voinut käyttää yökiikareita. Päätin soittaa takaisin tuliasemalle radiolla ja pyytää heitä ampumaan valoammuksen jotta me näkisimme minne olemme menossa. Koska sieltä ei ollut tullut mitään vihollistulitusta helikoptereihin, otaksuin, että siellä ei olisi ketään elossa olevaa hengissä ampumassa meitä takaisin. Minun ei olisi pitänyt pyytää valoammusta jos olisin tiennyt että joku oli vielä siellä.

Tykistön miehet tekivät mitä olin pyytänyt ja ampuivat suunnattoman valoammuksen, joka valaisi koko alueen kuin tavaratalon parkkialueen valaisun yöllä. (Nämä valoamukset

kuten moottoritien varoitusvalot yöllä kun poliisi on paikalla onnettomuuden sattuessa). Ainoa ero on, että ne ammutaan ylös ilmaan ja tulevat alas pienen laskuvarjon avulla.

Tämä tapahtuma saa valon kestämään pitkän aikaa ja joka esine suurella alueella on niin valaistu, että on kuin seisoi suunnattoman kirkkaiden katulamppujen alla pimeässä. Joukkueeni kersantti kertoi minulle seuraavana päivänä, että hän ei voinut uskoa, kun pyysin valoammusta. Sitten vein kaikki mieheni kävelemään valoon, niin että me seisomme, kuin joukko istuvia ankkvoja, odottaen, että meitä ammuttaisiin. Hän ei huomannut, että ajattelin, että siellä ei ollut ketään, koska emme saaneet vastatulta helikoptereihin. Hän tiesi kuitenkin, että siellä oli vihollisjoukkoja koska hän oli nähnyt asioita, jota me emme olleet nähneet.

Kun me jatkoimme etenemistä, kehotin miehiäni tulemaan suorassa rivissä sivullani. Sen sijaan kaikki muodostivat V-muodon taakseni. Otaksuin, että syy siihen, miksi he eivät halunneet tehdä niin kuin käsken, oli koska useita kertoja olimme miltei kuolleet aikaisemmissa taisteluissa. Oli ilmeistä, että he olivat alkaneet uskoa, että jos he olisivat takanani, he eivät haavoittuisi.

Näytin heille merkkiä lähteä liikkeelle suoraan linjaan vierelleni. Valoammuksesta johtuen merkkini voitiin nähdä selvästi mutta en saanut heitä suoraan linjaan, vaan he jäivät V-muotoon taakseni kuin lauma lentäviä hanhia. He halusivat tulla vain juuri tarpeeksi kaukana, jotta jokainen saattaisi tulittaa aseellaan suoraan eteen eikä osuisi minuun ja vielä tuntea olevansa minun takana. Sinä yönä opin todella miksi jalkaväen tunnuksena oli "Seuraa minua". He olivat halukkaita menemään vain jos he saisivat seurata minua. Johtajana minun tuli kulkea edellä.

Kun me lähdimme liikkeelle kohti pensaikkaa, kehotin jokaista miestä tulittamaan kaikilla aseillaan, joita heillä oli mukaan lukien 90 mm olalla kannettava kranaatinheitin. Päätin, että jos pensaikon toisella puolella olisi ketään, halusin pelästyttää heidät pahasti tulivoimallamme, että he nousisivat ylös juoksemaan, ennen kuin me näkisimme heidät. Normaalisti tapasin olla rinnakkain laukeavien aseiden kanssa. Koska olin eturintamalla kaikkien aseiden edessä sinä yönä, ääni oli niin voimakas, että menetin täysin kuuloni. Tänä päivänä voin vielä kuulla korvissani sen yön soimisen.

Me kuljimme noin 50 jaardia suoraan kohti pensaikkaa ja tulitimme kaikilla aseillamme pensaikon läpi toisella puolella olevalle riisipellolle, jonne helikopterit olivat tulittaneet. Kun me lopulta pääsimme lähelle pensaikkaa mennäksemme sen läpi toiselle puolelle, sain hyvin voimakkaan tunteen kääntyä vasemmalle eikä mennä sen läpi.

Koska komppanian päällikkö ei ollut siellä kanssamme, minulla oli mahdollisuus tarkistaa käskyjä, joita hän oli antanut meille jossain määrin jos tunsin että meidän ei ollut turvallista tehdä mitä hän oli käskenyt niin kauan kuin se ei vaarantanut muuta joukkuetta tai muuta osaa komppaniasta. Ellei ollut aikaa soittaa ja kysyä lupaa me vain teimme käskypäätöksen paikalla ja soitimme myöhemmin. Tämä oli yksi noista kerroista, jollin tunsin tarvetta tehdä jotain erilaista kuin tarkalleen mitä hän käski meidän tehdä.

Vaikutelma olla menemättä pensasiin oli hyvin voimakas. Kun me saavuimme pensaikon eteen, näytin merkin kaikille miehille lakata ampumasta aseilla. Kehotin sitten merkeillä heitä kääntymään vasemmalle ja menemään pensaikon suunnassa mutta ei sinne. He tottelivat välittömästi käskyjäni.

Valoammus sammui ja me kuljimme pensaikon sivua noin 500 jaardia mutta emme menneet sinne sisälle. Löysimme uuden piilopaikan, soitin uudesta asemasta komppanian päällikölle ja pysyimme siellä aamunkoittoon saakka. Sinä yönä ei tapahtunut lisätoimintaa.

Vaara, jossa olimme olleet tuli esille vasta seuraavana aamuna kun joukkueeni kersantti tuli takaisin leirillemme toisen puolen kanssa joukkueestamme. Hän saapui vähän meitä myöhemmin koska hänen ryhmänsä oli edelleen pensaikossa koko yön. Hän tuli suoraa

luokseni leirille ja kertoi minulle mitä hän oli todistanut edellisenä yönä, joka oli ihmeellisin asia mitä hän oli koskaan nähnyt elämässään.

Sanoin, että en tiennyt mitä hän tarkoitti. Hän selvitti, että koska hän oli aivan pensaikon päässä, hän saattoi nähdä sen molemmille puolille. Hän näki miten helikopterit ampuivat. Kun hän katseli valoammuksen nousua, hän ajatteli, että minä olin hullu. Kysyin häneltä miksi.

Hän kertoi minulle, että kun olin saattanut valoammuksen ilmaan ja pannut kaikki mieheni ylös ja kävelemään pensaikkoa kohti, hän ajatteli, että kuolisimme kaikki varmasti ja hän oli liian kaukana voidakseen auttaa meitä. Hän sanoi, että niin pian kuin aloimme ampua aseillamme pensaikkoa, kaikki nuo punaiset valoammukset aseistamme menivät suoraan läpi pensaikon kentälle, jonne helikopterit olivat tulittaneet. Hän kertoi, että vihollisen sotilaat, joita oli jäänyt, olivat vielä elossa. Kun aloitimme ampumisen, he panivat 50 kaliiberisen konekivääriin riisipellon varjoon ja alkoivat ampua takaisin meitä.

Hän jatkoi, että hän oli kauhuissaan nähdessään heidän alkavan ampua meitä kun me kaikki seisoiimme kulkien heidän konekiväärinsä tuleen. Vihreiden valoammusten tullessa vihollisten luotien mukana konekivääri alkoi ampua pensaikkoa aivan edessämme.

Hän otaksui varmasti näkevänsä kaikkien meidän kaatuvan. Kuitenkin hänen ihmeekseen jokainen luoti konekivääristä pysähtyi pensaikkoon. Yksikään vihreä valoluoti ei kulkenut bambujen läpi. Hän kertoi meille nähneensä, että kaikki punaiset valoluodit, jotka tulivat meidän aseistamme, menivät läpi puiden ja osuivat konekivääriin ympärille. Hän sanoi, että hän ei voinut ymmärtää miten konekivääriin luodit kaikki pysähtyivät pensaikkoon.

Jotta voisi ymmärtää tämän kertomuksen merkityksen, tulee tietää, millainen on 50 kaliiberin konekivääri. Se on samanlainen konekivääri, jonka voi nähdä tankin päällä tai pienessä pyörällisissä vaunuissa, jota voi liikuttaa 2 tai 3 miestä. Se ei ole sellainen, jota voi kuljettaa ympäriinsä. Se on hyvin suuri ase. Jokainen luoti on noin miehen peukalon kokoinen ja tulitettaessa se kulkee läpi normaalin jalan paksuisen puun ja jatkaa matkaansa.

Toinen asia, joka tulee ymmärtää, on, että pensaikoissa ei ole puita. Ne muodostuvat bambuista. Bambu ei ole puu. Bambu on kuin luudan varsi kooltaan ja noin 10 – 20 jalkaa korkea. Kapea bambu-pensaikko kuten yllä oli, ei voi pysäyttää minkään laista asetta saatikka sitten sarjaa 50 kaliiberin luoteja, jotka olisivat voineet katkaista heidän matkansa aivan lähelle. Jumalallisen väliintulon avulla jokainen 50 kaliiberinen luoti pysäytettiin ennen kuin se lävistäisi pensaikon ja osuisi heihin. Meitä suojeltiin sen tulituksesta. Yhtäkään meidän luodeista ei pysäytetty. Ne kaikki menivät läpi toiselle puolelle, jonne joukkueeni kersantti näki niiden lentävän läpi pensaikon.

Seuraavan päivän valoisina tunteina komppanian päällikkö lähetti meidät takaisin alueelle tutkimaan mitä oli tapahtunut ja mitä siellä oli jäljellä. Ainoa asia, joka oli mielestämme mielenkiintoinen, olivat tyhjät ammusten hylsyt, jotka oli ammuttu riisiviljelmältä ja pensaikko, josta löysimme sen kokonaan täytettynä perhospommeilla.

Perhospommit ovat kuin pieniä rypälepommeja, joita armeija ampuu tykeillä tai pudottaa B52 pommikoneista. Ne ovat kuin pieniä käsikranaatteja. Kuitenkin, koska ne pudotetaan ilmasta ja niiden ei ole tarkoitus laueta ennen kuin joku koskettaa niitä ne on tehty näyttämään perhosen siiviltä, jotka on niihin kiinnitettyinä. Koska niitä pudotetaan taivaalta sadoittain pensaikkoon, ne eivät räjähdä, sen sijasta ne putoavat maahan pensaikkoihin ja metsiin, jossa ne sitten varustavat itse itsensä räjähtämään. Sitten ne vain odottavat että joku tulee ja koskee tai törmää niihin. Sitten ne laukeavat. Juuri niin niiden odotetaan tekevän. Ne on tarkoitettu olemaan sala-ansoina odottamassa saalistaan. Kun ne ovat paikalla, mikä tahansa niihin törmää (meidät mukaan lukien) aiheuttaa suunnattoman räjähdysten. Jokainen on yhtä voimakas kuin tavallinen käsikranaatti ja tappaa kaiken ympärillään olevan räjähtäessään.

Jos olisimme ylittäneet pensaikon sinä yönä, vaikkapa valoammuksen valossa, emme olisi nähneet perhospommeja pimeissä pensaissa. Jos olisimme menneet pensaikon läpi vaikka konekivääri ei olisikaan vahingoittanut meitä, perhospommit olisivat. Oli melkoinen ihme, että yksikään luoti ei lentänyt siihen pensaikkoon eikä osunut kehenkään heistä. Vieläpä lentävä srappelli, joka kulki läheltä meitä, olisi aiheuttanut vakavan haavoittumisen tai tappanut meidät.³

KAPPALE 7 SUURIN PELKONI

Yksi suurimmista peloistani mennessäni Vietnamiin ei ollut se että minut tapettaisiin. Piispani antaman siunauksen johdosta luotin siihen, että minua ei tapettaisi jos jatkaisin Pyhän Hengen seuraamista ja eläisin nuhteettomasti.

Suurin pelkoni oli, että joutuisin vihollisen vangiksi. Olin nähnyt paljon elokuvia sodasta ja sotavangeista ja kidutuksesta ja vaikeuksista joita he kävivät läpi. Olin hyvin peloissani, että minut vangittaisiin ja joutuisin elämään vankileirillä.

Aika ajoin olin hyvin lähellä joutua sotavangiksi. Eräs näistä kerroista tapahtui päivällä tapahtuneen tehtävän aikana. Yksi harvinaisista velvollisuuksista, joita meillä oli päivän aikana, oli pensasaitojen polttaminen, joka oli hieno katko rutiineille. Panimme tuleen nuo suuret bambu-pensaikot ja katselimme niiden palamista. Lähdimme paljon turvallisemmin kerran kun ne oli poltettu, koska vihollinen käytti niitä piiloutuakseen meitä ja tutkaamme yöllä. Ilman pensaikkaa tiellä tutkamme saattoi nähdä heidän liikkeensä riisipellolla mailien päähän.

Juuri sinä tietynä hetkenä minulla oli pitkä bambukeppi ja öljyyn kastettu säkki sen päässä, jonka panin tuleen käyttäen soitua. Kävelin pitkin pensaikkaa laittaen kepin siihen, moneen kohtaan saadakseni tulen syttymään. Sinä päivänä olin niin keskittynyt siihen, mitä olin tekemässä, että en huomannut missä mieheni olivat. Me tavallisesti olemme kiinteässä yhteydessä kaikkien turvallisuuden vuoksi.

Äkkiä huomasin, että oli hyvin kaukana miehistäni ja kohdassa, jonne he eivät nähneet minua. Seistessäni yksin pensaikon päässä minulla oli kaukainen tunne, että pitäisi pysähtyä. Minulla oli tunne, että vihollisotilaat katselivat minua tiheikön sisältä, jota olin polttamassa. Pudotin soihdun ja peräännyin hyvin hitaasti aseeni kädessä osoittaessa pensaikkaa. Tiesin, että minun oli mentävä takaisin sinne missä mieheni olivat. Tämä oli yksi voimakkaimmista kehotuksista, joka minulla oli koskaan ollut. Tunsin, että jos olisin mennyt kauemmaksi, minut olisi vangittu.

Hämmästyin pudottaessani soihdun ja vetäessäni aseeni ylös ja lähtiessäni astelemaan taaksepäin, kuullessani joukkueeni kersantin huutavan nimeäni. Hän oli kaukana lähellä pensaikkaa juoksemassa kohti aluetta, jolla olin. Hän jatkoi huutamistaan, "Luutnantti Vail, Luutnantti Vail". Hänen toimintansa ja äänet varmaankin aiheuttivat sen miksi vihollisotilaat päättivät pysyä piilossa eivätkä käyneet kimppuuni. Muutenkaan heillä ei ollut ajatusta, montako miestä minulla oli valmiina tulittamaan.

Tämä on toinen niistä tilanteista, jolloin me kaikki huomasimme, että Herra oli meille armollinen ja salli kahden meistä saada vaikutelman saattaa yhden meistä ulos vaaralliselta paikalta.

³ Saattue Cu Chi Vietnamsta Jackson Fire Base tukikohtaan. 1. luutnantti Vail oli saattueen johtaja.

Aloin todella kunnioittaa ja olla riippuvainen tuosta nuoresta joukkueen kersantista. Tämä oli vain yksi monista kerroista, jolloin hän osoittautui rohkeaksi ja luotettavaksi suojellessaan sotilastovereitaan. Meistä tuli hyvät ystävät. Vaikka emme olleet saman kirkon jäseniä me varmasti olimme samassa taivaallisessa valtakunnassa. Ikävä kyllä en pitänyt yhteyttä häneen sodan jälkeen. En edes enää muista hänen nimeään nyt ja olen usein toivonut voivani ottaa yhteyden häneen. Haluaisin löytää hänet taas ellei muusta syystä, niin vain kiittäkseni.

KAPPALE 8 SUURIA RÄJÄHDYKSIÄ

Vihollisotilaat olivat hyvin älykkäitä. He kätkeytyivät tiheisiin pensaikkoihin, josta emme voineet nähdä heitä tutkillamme. He myös käyttivät pensaikoita tukemaan tunneleita, joita he kaivoivat maan alle. Kasvien juuret estivät tunneleita murtumasta. Se muodostui myös hyvin mukavaksi paikaksi heidän mennä ja lähteä ilman, että pystyimme näkemään heitä edes päiväaikana. Me poltimme pensaikot niin, että he eivät voineet käyttää niitä kätkeytymiseen meiltä.

Minulla ja miehilläni ei ollut mitään kokemusta räjähteistä, joten me järjestimme räjähdyspöytäasettamaan räjähteitä. Se oli hyvin vaarallista työtä ja oli aikoja jolloin me melkein räjäytimme itsemme yhdessä vihollisen sotilaiden kanssa.

Tavallisesti me käytimme niin kutsuttuja Bangaloren torpedoja. Eräänlainen Bangaloren torpedo oli yksinkertaisesti tuubi n. 2 tuumaa halkaisijaltaan ja useita jalkoja pitkä. Ne kehitettiin alkujaan II maailman-sodan aikana puhdistamaan miinakenttiä tai työnnettynä piikkilankaesteiden alle puhdistamaan etulinjaa niin että sotilaat pääsisivät läpi.

Vietnamissa me käytimme niitä samalla tavalla tekemään selvää tiheästä pensaikoista ja tunneleista. Ne kiinnitettiin toisiinsa kuten käärme ja voitiin työntää tiheikköön tai tiheään pusikkoon kuin pitkä seiväs. Sitten me panimme räjähtävän kannen päähän ja kun se laukesi se räjäytti ilmaan 50-60 jalkaa pusikkoa ja joskus piilotetun tunnelin alapuolelta samanaikaisesti.

Toisenlainen Bangalore torpedo oli se mitä kutsuimme ”supertorpedoksi”. Se oli 5 tai 6 kertaa niin suuri ympäriltään ja noin 6 jalkaa pitkä. Ne olivat ylivoimakkaita ja jopa spesialisti oli hyvin hermostunut työskennellessään niiden kanssa. Ne olivat niin voimakkaita, että meidän ei sallittu liittää niitä yhteen, koska se saattaisi aiheuttaa liian suuren räjähdysksen.

Miehin ja minä löysimme pitkän tunnelin pensaikon alla, joka oli liian suuri räjäytettäväksi vain tavallisella Bangaloren torpedolla. Olimme kärsimättömiä ja odotimme saavamme työmme tehdyksi ja menimme takaisin perusleirille ja toimme koko jeepin pickup kuorman ”super- torpedoita” paikalle. Panimme noin 20 niitä peräjälkeen. Me emme liittäneet niitä yhteen, mutta liitimme ne yhteen C-1 räjähtävällä tulilangalla, niin että ne räjähtäisivät samanaikaisesti ja räjäyttäisivät koko pensaikon ja tunnelin niiden alapuolella yhtenä suurena räjähdyskenä. Olimme innoissamme asettaessamme sitä ja vain nähdäksemme

kuinka suuren räjähdysten se loisi. Teimme noin 40 jalkaa pitkän ketjun. Tiesin, että siitä syntyisi hyvin suuri räjähdys, joten vein miehet jonkin matkan päähän räjähdyspaikalta turvallisuuden vuoksi. Sitten sytytimme sen.

Kun seisoiimme katselemassa räjähdystä – aivan yhtäkkiä oli kuin olisimme katselleet 1950-luvun elokuvaa, jossa he näyttivät atomipommin räjähdysten. Kun atomipommit räjähtivät, syntyi sarja paineaaltoja pölystä maan pinnalla, joka kulki kuin pienet vesiaallot ohittaen kamerat. Kun me seisoiimme siellä, me näimme noiden pölyaaltojen tulevan meitä kohti ja sen kohdan ohi, jossa me seisoiimme. Näytti kuin me olisimme todellisessa atomipommin räjähdyksessä. Kun näin noiden pölyaaltojen lähtevän meitä kohden ja tunsin HOUSUNLAHKEITTENI heilahtavan iskusta, tiesin, että me olimme liian lähellä räjähdystä. Huusin miehille, että he juoksisivat pois räjähdysalueelta.

Me kaikki juoksimme niin kovaa kuin kykenimme. Lisäksi tuli päänkokoisia kiviä ympärillemme, joita meidän piti väistellä. Sinä päivänä me miltei kuolimme omaa kokemattomuuttamme ja tyhmyyttämme. Henkemme säästettiin, mutta ei sen vuoksi, että olisimme vaarassa. Meidät vain säästettiin Herran armosta, niin että kivet eivät tulleet alas ja osuneet meihin. Sen jälkeen yritin olla huoleellisempi ja seurata räjäytysohjeita tarkasti.

Myöhemmin samana päivänä poltimme lisää pensaikkoja, jotka oli jo räjäytetty. Olin noin 50 jalan päässä miehistäni. He olivat hajallaan pitkin pensaikkoa noin sadan jaardin päässä joten saimme mahdollisimman paljon siitä annetussa ajassa poltettua. Katselin, missä mieheni olivat ja huomasin, että siellä oli pieni kaivanto tai polku meidän välissämme. Se näytti kuin jeeppipolulta. Aloin kulkea sitä pitkin päästäkseni lähemmäksi miehiäni. Kun tulin polulle minulla oli voimakas tunne, että ei tulisi kulkea sitä pitkin. Tuon tunteen vuoksi pysähdyn ja otin pitkän bamburuokosoihtuni ja sytytin ruohon siinä kohdalla ja se syttyi.

Kun ruoho ja rikkaruohot alkoivat palaa, peräännyin nopeasti. Ruoho paloi suurella kuumuudella paikalla, jossa oli pieniä pyörän jälkiä ja sitten panssarimiinat räjähtivät aivan polulla. Se oli suuri räjähdys, riittävän suuri pysäyttämään tankin. Se oli juuri sillä kohdalla polkua, jossa olin kävellyt. Ellen olisi kuunnellut kehotusta, olisin melko varmasti astunut miinaan ja haavoittunut vakavasti.

Näiden kahden kertomuksen loppu päättyi samalla tavalla. Syynä meidän suojelumme oli sama, jumalallinen väliintulo. Syy siihen, että nämä tapahtuivat, eivät olleet samoja. Toinen oli huolimattomuus minun kohdallani ja Herran oli puuttettava suojellakseen meitä itseltämme. Toinen oli hänen puuttumisensa jolloin en olisi voinut tietää vaaraa muulla tavalla. Olen kiitollinen siitä mitä tahansa syy olikin suojelusta, joka tuli kummassakin tilanteessa.

KAPPALE 9 YSTÄVÄLLINEN TULI

Oli monia kertoja ja niin monia kokemuksia, joissa mieheni ja minä olimme lähellä kuolemaa. Toisella kertaa olimme tulossa takaisin perusleirille yöpartiosta helikopterissa. Joukkueeni oli ollut ulkona päiväpartiossa.

Kun helikopteri tuli lähelle leiriä standarditoimi oli pysäyttää kaikki tykistötuli siksi aikaa kun helikopterit olivat kaikki laskeutuneet. Sinä päivänä me tulimme lähelle leiriä vielä 1000 jalkaa korkealla, kuulimme kauhean äänen jyrisevän ja aiheuttavan ääntä joka oli kovempaa kuin tavarajunan. Saatoimme kertoa, että jotain oli tapahtunut aivan huipulla ja hyvin lähellä helikopteriamme.

Olimme shokissa huomattessamme, että se ääni oli armeijan tykistön laukaus. Meihin oli melkein osunut ”ystävällinen tuli” omista tykistön aseista perusleiriltä. Tykistön tulen ääni

oli hyvin erottuva ja olemme kuulleet sen monta kertaa aikaisemmin. Tavallisesti se ääni tuli kaukaa ja hyvin korkealta ilmassa se kulki ylitsemme.

Tällä kerralla se oli erilainen. Ääni tuli niin läheltä, että me emme kuulleet mitään muuta. Tällä kerralla tykistön tuli kuulua kuin se olisi mennyt helikopterimme läpi. Se tuli niin lähelle helikopteria että me menetimme nosteen roottorin siipien alta. Helikopteri putosi terävästi alas oikealle ja alkoi pudota taivaalta johtuen vain siitä, että ammus kulki ohitsemme.

Me kaikki ajattelimme, että meihin oli osunut. Onneksi pilotti sai helikopterin taas hallintaansa ja laskeutui turvallisesti. Myöhemmin huomasimme, että joku leirillä ei ollut saanut tietoa, että olimme laskeutuneet. He olivat tulittaneet 155 tykistön ammusta aivan meidän päällemme, koska he eivät tienneet että olimme siellä.

Sodan aikana näytti olevan aina joitakin omasta tulesta aiheutuneita onnettomuuksia, jotka johtuivat yhteydenpitovirheistä joukkojen kesken. Toinen ryhmä ei tiennyt missä toisen ryhmän otaksuttiin olevan tai oletettiin sen olevan vihollisen. Meille oli hyvin traagista menettää sotilaita, jotka oli omat sotilaat ampuneet mutta joskus niin vain tapahtui. Tänään mieheni ja minä tulimme miltei tilastollisiksi armeijan kertomuksissa ”joukkue sotilaita, jotka kuolivat omien tulesta”. Taas kerran olimme hyvin kiitollisia jumalallisesta väliintulosta hyväksemme.⁴

KAPPALE 10 KIT CARSONIN PARTIOLAISET

Kun vihollisen sotilaat antautuvat, elleivät he ole vihamielisiä heidät koulutetaan uudelleen ja heitä käytettiin oppaina meidän puolellemme. Jokaisessa joukkueessa alueellamme oli pohjoisvietnamilainen yliloikkari oppaana meillä. He olivat miehiä, jotka olivat olleet sillä alueella Pohjois-Vietnamin armeijassa juuri muutamia kuukausia aikaisemmin, joten he tiesivät minne miinat oli sijoitettu ja he pystyivät välttämään noita alueita kulkiessamme. He tiesivät myös missä tunnelit olivat ja mihin heidän sotilaansa olivat piiloutuneet ja he näyttivät meille.

Miehiä, jotka antautuivat ja tulivat mielellään meidän puolellemme, sanottiin ”Kit Carsonin partiopojiksi”, pioneeri- ja intiaanipäivien mukaan. Useimmat heistä eivät puhuneet englantia. Vaikka minunkaan ”Kit Carsonin partiopoika ei puhunut englantia, me pystyimme puhumaan aika hyvin, varsinkin kun lähdimme jonnekin, joka oli erittäin vaarallista. Hänellä ei ollut mitään vaikeuksia selvittää meille, että meidän ei tulisi mennä siihen suuntaan.

Aika ajoin olimme lähellä toista joukkuetta, jolla oli ”Kit Carsonin partiopoika” joka puhui englantia. Kun se tapahtui, pyysin heidän partiopoikaansa tulkiksi, jolloin pystyin keskustelemaan oman oppaani kanssa selvemmin. Sain tietää häneltä melko hyvin sillä tavalla. Hän kertoi omasta perheestään, joka vielä oli elossa Pohjois- Vietnamissa. Hän kertoi olevansa naimisissa ja että hänellä oli useita lapsia ja että hän oli ollut sodassa lähes 7 vuotta. Koko aikana hän ei ollut käynyt kotona. Hänen seitsemän vuottaan tekivät minun vuoden velvollisuuteni näyttämään lyhyeltä. Hän jopa näytti valokuvia perheestään, joita hän kantoi mukanaan.

Sodan tunteellinen osa tuli jopa vaikeammaksi minulle kun sain tuntea hänet niin hyvin, koska huomasin pian, että hän oli juuri samanlainen kuin minä. Hän ei halunnut olla sodassa. Hän meni sotaan koska hänen hallituksensa lähetti hänet juuri kuten minunkin hallitukseni lähetti minut. Hän ei halunnut tappaa ketään, kuten en minäkään. Hän ei halunnut olla poissa perheensä luota, kuten en minäkään.

⁴ Luutnantti Vail odotti päivällä huomattua lentoa ennen yöllistä väijytyspartiota.

Kun hän kulki joukkueeni kanssa partioimassa yöllä, huomasin, että ihmiset, joita olimme etsimässä ja jotka ilmeisesti aioimme ampua, olivat hänen ystäviään, jotka eivät olleet vielä vaihtaneet puolta. Useimmat heistä, melko varmasti olivat juuri hänen kaltaisiaan. Miten voin ampua heitä, jos he olivat juuri kuten hän ja minä? Se sai minut enemmän tietoiseksi vihollisesta ja keitä he olivat. Se sai minut täysin ymmärtämään että eivät miehet sotineen vaan elämäntapa, jota he edustivat.

Minun partiopoikani ei ollut koskaan nähnyt mitään nykyajan mukavuuksia, joten sinä päivänä kun menimme perusleirin komissaarin puheille, hänen annettiin tulla mukana. Hän hämmästeli kaikkia eri asioita, joita hän näki myytävän. Hän oppi pian rakastamaan punaisia kierrepallolakritseja, joita hän ei ollut koskaan maistanut aikaisemmin. Joka kerta, kun menimme sinne, toimimme jotain hänelle, ja hän säästi ne panemalla reppuunsa. Tietenkin aiheutti ääntä avata lakritsipaketti yöllä ollessamme partioimassa, kun oli niin hiljaista, että olisi voinut kuulla neulan putoamisen mailin päähän. Kerroin hänelle, että hän ei voinut ottaa lakritsia kääreistään partiossa ollessamme. Hän ymmärsi, että hänen oli jätettävä se leirille.

Eräänä yönä kun me kaikki istuimme ja oli hyvin pimeätä, ollessamme väijytyspartiossa, katselemassa; ja kuuntelemassa ääniä joka puolelta pimeydestä, kuulin äkkiä paperin räätinää. Tiesin heti mitä se oli, mutta en voinut sanoa mitään hänelle lakritsipaketin avaamisesta siinä hiljaisessa pimeydessä, jolloin hän taputti minua käteen ja yritti antaa minulle joitakin lakritseistaan. Tiesin miltä hänestä tuntui, hänen jakaessa jotakin kanssani, jotta en suuttuisi hänelle, koska hän oli ottanut niitä mukaansa. Minua hämmästytti ajatella, että hän oli niin lapsenomainen ja viaton.

Partiopoikani ei ollut koskaan omistanut rannekelloa. Useita kertoja kun istuimme maastossa, hän nosti kättäni ylös ja katseli kelloa, kosketteli sitä ja ihaili. Oli hauska katsella häntä vahingoniloisesti koska hänellä ei ollut kelloa.

Lopulta tuli päivä, jolloin sain määräyksen jättää joukkueeni ja raportoida takajoukoille rintamataisteluista.

Minut oli määrä lähettää takaisin takajoukkoihin ja tiesin, että en tapaisi joukkuettani enää.

Mieheni saivat myös uudet määräykset ja heidät ohjattiin taisteluun Kambodzan rajalle. Luulin, että en enää koskaan näkisi pohjoisvietnamlaista partiopoikaani kuten häntä kutsuin. Koska hän ei vieläkaan puhunut englantia, minun oli käytettävä käsimerkkejä ja elekieltä saadakseni hänet ymmärtämään, että he olivat kaikki lähdössä Kambodzaan, poikki rajan, joka oli edessämme. Yritin auttaa häntä ymmärtämään, että olin lähdössä taaksepäin enkä lähtisi heidän kanssaan. Kun olin varma, että hän ymmärsi, otin kelloni ja panin sen hänen ranteeseensa ikään kuin se olisi ollut suurin aarre, jonka olin koskaan antanut ja silloin näin kyneleitä hänen silmissään. Hän oli hyvin liikuttunut, että annoin hänelle jotain niin kallisarvoista ja arvokasta kuin kelloni.

En koskaan saanut tietää, mitä hänelle tapahtui. Hän ei ollut joukkueessani hyvin pitkään ennen kuin he siirtyivät koska he jättivät alueen, joka oli hänelle tuttu. Kun näin mieheni jonkin aikaa myöhemmin, hän oli toisen joukkueen kanssa samalla alueella, jossa hän oli palvellut minua. Niin kauan kuin elän, en koskaan unohda häntä ja sitä humanitaarista opetusta, jonka hän opetti minulle. Opin selvästi häneltä, että me kaikki olemme Jumalan lapsia ja myös hyvin paljon samanlaisia jopa silloin kun olemme täysin eri kulttuureista.

KAPPALE 11 PIENET LAPSET

Koko sen ajan, kun olin Vietnamissa kuljetin mukani pientä pulloa, jossa oli pyhitettyä öljyä. [öljyä sairaiden siunaamista ja voitelemista varten]. Ennen, kuin lähdin kotoa, leikkasin sormen vanhasta nahkahansikkaasta, panin öljypullon sen sisään, sidoin sen nailonlangalla ja pidin sitä kaulani ympärillä. Minulla oli monia tilaisuuksia käyttää sitä. Yhdessä tilanteessa, jonka muistan, paremmin kuin muut, oli kun joitakin lapsia oli leikkimässä leirimme lähellä roskatunkiolla. Meillä oli tapana asettaa ansamiinoja tunkiolle, jotta vihollinen ei voisi pujahtaa tunkiolle yöllä varastamaan tyhjiä tölkkejä ja tekemään niistä pommeja. Räjäheteitä, joita asetettiin sinne, kutsuttiin Claymoren miinoiksi. Ne olivat suunnilleen kirjaston kirjojen kokoisia, jotka oli kyllästetty hauleilla niin että miinat toimivat kuten haulikko.

Niissä oli räjähtävät kärjet ja laukaisinvaijeri kiinnitettynä. Kun ne oli asetettu laukeamaan, oli oltava hyvin huolellinen niiden läheisyydessä. Joskus jopa salama saattoi laukaista ne jos se osui lähelle niitä ja staattista sähkövirtaa saattoi kulkeutua räjähtävään kärkeen. Jokainen jopa vietnamilaiset tiesivät missä niitä oli ja että ne olivat hyvin vaarallisia. Me varoitimme, etteivät heidän lapsensa leikkisi niiden lähellä, jotta heihin ei sattuisi.

Sinä päivänä jotkut kylän lapset alkoivat leikkiä tunkiolla niin että emme nähneet heitä varoittaaksemme heitä. Yksi lapsista astui kätettyyn vaijeriin ja laukaisi räjähteen. Se tappoi useimmat sillä leikkineistä lapsista. Yksi lapsista oli vielä elossa, mutta haavoittunut vakavasti ja hänellä oli hauleja takana niskassa. Hänet tuotiin varikolle paareilla odottamaan, että lääkintähelikopteri veisi hänet sairaalaan. Hänen äitinsä oli siellä hänen mukanaan itkien surkeasti.

Tunsin sääliä häntä ja hänen poikaansa kohtaan. Kun seisoin siellä heidän kanssaan minulle tuli hyvin voimakas tunne, että minun oli otettava öljy ja siunattava lapsi. Minä olin ihmeissäni, kun minulle tuli tuo tunne, koska näytti kuin poika olisi katkaissut niskansa, koska hänellä oli nuo haulit niskassaan. Jotkut sotilaista, olivat jopa nostaneet hänen päätään, ja siirtäneet sitä, katsoakseen haavaa. Otaksuin, että jos hänellä olisi ollut murtunut niska, hän olisi halvaantunut liikuttamisen vuoksi.

Tuo ajatus väistyi antaessani hänelle siunauksen mutta tuo tunne oli koko ajan olemassa. Joten käännyin pois, jossa kukaan ei voinut nähdä minua, otin pienen öljypullon nahkakuorestaan ja panin hieman öljyä sormenpäähäni. Sitten menin ja polvistuin pojan vierelle. Panin varovasti käteni hänen päänsä päälle, voitelin ja siunasin hänet. Siunauksessa tunsin haluavani kertoa hänelle, että hän eläisi ja että jonakin päivänä hänellä olisi mahdollisuus kuulla evankeliumi ja liittyä MAP kirkkoon. Tunsin voimakkaasti haluavani siunata häntä, että hänestä tulisi johtaja kansansa keskuuteen. Muutaman minuutin kuluttua hänet kiidätettiin pois helikopterilla enkä enää koskaan nähnyt häntä.

Olen usein ihmetellyt näkisinkö häntä enää koskaan. En tiedä hänen nimeään. Kuitenkin olen monta kertaa katsellut vietnamilaisia miehiä, jotka ovat täällä Yhdysvalloissa, nähdäkseni olisiko miehellä arpea takana niskassaan.

Ehkäpä jonakin päivänä minulla on etuoikeus mennä takaisin Vietnamiin, ja löytää siellä mies, jolla on sellainen arpi, josta on tullut kirkon jäsen ja joka nyt johtaa kansaansa. Ellei niin tiedän, että Herra sallii minun tavata hänet seuraavassa elämässä, jossa voin puhua hänelle miten sen siunauksen täytyminen tapahtuu.

Toisen kerran olimme yöpartioinnissa Vietnamilaisen kylän ulkopuolella. Kun aamunkoitto alkoi valaista taivasta, me näimme pienien valojen hyppivän meitä kohti Kambodzan rajalta päin. Me otaksuimme, että siellä oli vihollisjoukkoja koska valot tulivat yhdessä jonossa. Oli liian pimeätä, jotta olisimme nähneet selvästi, joten näimme vain ihmisten muodon. He näyttivät minusta hyvin pieniltä. Vietnamilaiset ovat luonnollisesti hyvin lyhyitä. He olivat luultavasti keskimäärin viiden jalan pituisia. Jos nämä olivat

vihollisia, ja tulivat meitä kohti, nämä olivat todella pieniä sotilaita. Minä olin myös yllättynyt, että vihollisotilailla oli lyhdyt mukanaan, niin että he olisivat näkyvissä yöllä.

Käskin miesteni olla tulittamatta. Me annoimme heidän tulla paljon lähemmäksi ja lopulta huomasimme, että he olivat vain lapsia. Heillä oli mukana kädessään pieni kori, jota kutsuttiin heinäsiirkkakoriksi. Valot heidän päässään olivat kaivosmiesten lamppuja. Me tiesimme, että he eivät olleet ulkona yöllä pyydystämässä heinäsiirkkoja (vaikkakin he pyydystävät ja syövät niitä Vietnamissa). Me tiesimme että kylän ihmiset olivat käyttäneet lapsia ruoan hakemisessa viholliselle yöllä, otaksuen, että emme ammu lapsia kun he tulevat kylään aamulla. Lapsien vain otaksuttiin pyydystävän heinäsiirkkoja, joten emme tietäisi mitä he varsinaisesti tekivät.

Kun he olivat tulleet kyllin lähelle, jossa he näkivät meidät, me laukaisimme kranaattilaukaisimia (käsikranaatteja laukaistiin aseella) korkealla heidän päidensä yläpuolella niin kaukana heistä, että tiesimme, että emme satuttaisi heitä. Teimme niin, jotta he varoisivat räjähteitä takanaan ja juoksisivat meitä kohti. Se toimi. He juoksisivat suoraan meitä kohti. Me otimme heidät kiinni vahingoittamatta heitä. Otimme heiltä heinäsiirkkakorit (jotka olivat tietenkin kaikki tyhjänä) ja heidän otsalamppunsa pois heiltä. Nuhtelimme heitä (englanniksi mutta äänekkäällä ja vihaisilla äänillä) ja yritimme pelotella heitä niin kovasti kuin voimme satuttamatta heitä, niin että he eivät koskaan enää yrittäisi tehdä niin.

Sitten lähetimme heidät takanamme olevaan kylään, jossa he asuivat. Seuraavana yönä, kun me makasimme samantapaisessa paikassa lähellä kylää, näimme lisää samanlaisia pieniä lamppuja tulevan taas meitä kohti. Tiesin, että kylän aikuiset olivat nähneet meidän tulittavan kranaatteja heidän lastensa päällä, ja sitten nähneet meidän ottaneen heidät kiinni, ottaneen pois heidän otsalamppunsa, vieneen heidän korinsa, nuhdelleen heitä ja lähettäneen heidät kotiin. Olin hämmästynyt, että nuo vanhemmat vielä lähettäisivät heidät metsään samalle asialle taas heti seuraavana yönä. Miten he saattoivat tehdä niin? He olivat heidän lapsiaan.

Siellä oli taas miltei aamu ja tässä samat lapset taas tulossa. Heillä ei ollut enää kaivosmiesten otsalamppuja koska olimme tuhonneet ne kaikki. Sen sijaan heillä oli rei'itettyjä tölkkejä (armeijan ruokakannu, pienen kalasäilykepurkin kokoinen) sidottuna päähän narulla. Sitten he panivat pienen kynttilän sen etuosaan, niin että he käyttivät sitä kuin kaivosmiesten lamppua nähdäkseen kulkea. Oli nerokasta miten he improvisoivat ja käyttivät purkkeja tunkioltamme tekemällä niistä kaivosmiesten lakkeja ja valaisten niillä.

Tällä kerralla me vain annoimme heidän tulla lähelle meitä ja me sitten otimme heidät kiinni ja pidimme heitä sotavankeina. Me kaikki nauroimme heille. Me olimme suuria, rohkeita amerikkalaisia ja olimme vanginneet 20 – 30 lasta. Kuitenkin olimme varovaisia lasten ja heidän koriensa kanssa koska olimme kuulleet tapauksista kuten May Lay ja luutnantti Calley, jossa vanhemmat ihmiset ja lapset kylältä olivat kulkeneet amerikkalaisten sotilaiden ohi ja pudottaneet sitten käsikranaatteja ja juosseet pois tappaen sotilaita. Osa vietnamilaisten sotaa oli yrittää tappaa meitä tavalla tai toisella, joten meille lasten käyttö sillä tavalla oli hyvin vakava asia. Me tiesimme, että he ruokkivat vihollisjoukkoja ja emmekä olleet varmoja, että oliko heillä myös käsikranaatteja koreissaan meidän menoksemme.

Tällä kertaa otimme heidän korinsa pois varmistaaksemme, ettei niissä ollut räjähteitä ja pidimme heidät luonamme auringonnousuun saakka. Sitten marssimme heidän kanssaan heillä kätet pään päällä takaisin kylään. He näyttivät aivan todellisilta sotavangeilta, paitsi, että he olivat seitsemän tai kahdeksan vuoden ikäisiä lapsia. Kaikki kyläläiset tulivat katuja pitkin katomaan meitä. He nauroivat ja osoittelivat meitä ja uskon, että he pilkkasivat meitä koska olimme vanginneet heidän lapsensa.

Marssitin heidät aseella osoittaen kylän päällikön ovelle. Koputimme hänen oveaan ja kun hän tuli ulos hän oli hyvin hämmästynyt nähdessään näiden lasten seisovan aseiden uhkaamina kädet pään päällä kuin sotavangit. Pyysin pohjoisvietnamlaista Kit Carson partiopoikaani puhumaan vietnamia, ja saamaan johtaja ymmärtämään, että lapset tulivat yöllä taas ja olisimme voineet tappaa heidät. Ei ollut vaikea saada Kit Carson partiolaista välittämään viesti kylän päällikölle. Partiolaisemme oli ollut kanssamme edellisenä yönä, jolloin olimme laukaisseet ammuksia lasten päällä ja otaksuin että hän itse ajatteli, että olisin todella tehnyt niin jos lapset tulisivat uudelleen yöllä.

Hän puhui kylän päällikön kanssa lyhyesti. Saatoin nähdä kauhun heidän molempien kasvoilla heidän puhuessa, että kylän päällikkö todella uskoi, että aioimme tappaa lapset, jos he tulivat yön pimeydessä uudelleen koreineen. Kun Kit Carson partiolainen oli lopettanut puheensa, kukaan kyläläisistä ei enää nauranut. Lapset kaikki menivät kotiin vanhempiensa luo ja me palasimme pensaikoon nukkumaan.

Olin hyvin iloinen, kun seisoiimme siellä kadulla kyläpäällikön asunnon edessä pitäessämme lapsia vankeina, koska kykenin pitämään piilossa todelliset tunteeni. En halunnut ihmisten tietävän, että en koskaan halunnut vahingoittaa heidän lapsiaan, tekisivätpä he mitä tahansa. Jos he olisivat tienneet todelliset tunteeni, he olisivat pitäneet lapsensa poissa vahinkojen tieltä.

Lapset eivät enää koskaan tulleet kylästä pimeällä. Siitä olin hyvin kiitollinen. Tiedän, että jos he olisivat tulleet uudelleen, Herra olisi osoittanut meille jotain muuta tekemistä. Niin meidän ei olisi tarvinnut vahingoittaa lapsia, samalla kun suojelimme itseämme vahingoilta.

Toivoin vain, että olisi ollut jokin muu tapa osoittaa lapsille, että en olisi koskaan halunnut vahingoittaa heitä millään tavalla. Lapset ovat aina niitä, jotka näyttävän kärsivän eniten sodista. He ovat viattomia ja kuitenkin heitä joskus käytetään ja aikuiset käyttävät heitä hyväksi käyttämällä kilpinä tai suojana. Varmaankin lapset muistavat sellaiset tapahtumat kun he kasvavat. Sodan kauhut pysyvät heissä heidän loppuelämänsä ajan.

KAPPALE 12 VOIMAA ISOISÄLTÄ

Eräänä yönä ollessamme partiossa kaikki makasivat suorassa linjamuodostelmassa kuivan riisipellon ojan takana. Oli hyvin pimeää ja me kuulimme vihollisen liikkuvan ja puhelevan aivan edessämme. Kuulosti kuin he olisivat olleet noin 50 jaardin päässä. Oli liian pimeää jotta yökiikarimme, joita kutsuttiin ”tähdenvalo-kiikareiksi”, olisivat toimineet, joten emme voineet tietää keitä he olivat tai minne he olivat menossa. Me vain tiesimme kielestä, että he eivät olleet amerikkalaisia.

Ryömin nopeasti joukkueen hännille vastakkaiseen suuntaan mistä vihollisen äänet tulivat. Kysyin linjan viimeiseltä mieheltä, oliko hän varma, että oli pannut yhden miinoista, kuten hänen piti suojellakseen meitä. Kun miina sijoitetaan, on ryömittävä yksin ulos sysimustaan pimeyteen noin 20 jaardin päähän joukkueesta paikkaan, joka on turvaetäisyydellä sinusta. Sijoitimme niitä kaikkialle ympärillemme joka ilta. Hän sanoi tehneensä työn. Ryömin sitten takaisin 17 miehen luo linjan päähän nähdäkseni oliko mies tehnyt työnsä. Sinä aikana saatoimme huomata, että vihollinen oli siirtynyt siihen suuntaan joukkueen häntää kohden. Kysyin oliko hän pannut miinan siihen päähän. Hän sanoi pelänneensä ryömiä pimeässä asettamaan miinaa.

Annoin hänelle toisen käskyn ryömiä nyt ja panna miina sinne mihin se kuului. Vihollisääniä kuului sen siirtyessä meitä kohti ja se tuntui vielä pelottavammalta. Hän ei yksinkertaisesti voinut toimia. Hän oli niin peloissaan, että hän vapisi näkyvästi. Tiesin, että miina olisi laitettava tai me kaikki olisimme suuressa vaarassa. Minun velvollisuudekseni tuli tehdä se itse tai määrätä joku muu tekemään sen. Sillä hetkellä en voinut nähdä muuta mahdollisuutta kuin tehdä se itse.

Kun istuin pimeässä katsellen tämän nuoren miehen vapisevan pelosta, aloin ajatella isoisääni, joka oli ollut ammattimainen metsästysopas Star Valley, Wyomingissa noin vuosisadan vaihteessa. En tavannut häntä koskaan; hän kuoli ennen kuin synnyin. Setäni ja isäni ovat kertoneet minulle monia kertomuksia isoisästä miten hän auttoi turisteja metsästämään karhuja ja leijonia. Monet kertomuksista saivat hiukset nousemaan pystyyn ja olivat miltei uskomattomia. Lapsena olin kuunnellut ahkerasti niitä hänen kertoessa monista rohkeista toimista ja vaaran uhatessa. Kun makasin siellä pimeässä, ajattelin häntä ja tunsin pelon itsessäni.

Ajattelin, että olin hänen lapsenlapsensa. Tunsin, että jos hänellä oli ollut suurta rohkeutta äärimmäisen hädän hetkillä, jolloin kaikki muut hänen ympärillään olivat jäykkistyneet pelosta, silloin jokin minun sisälläni kertoi minulle, että minulla täytyy olla samanlaista rohkeutta.

Otin miinan ja ryömin pimeyteen. Minä myös pelkäsin. Tiesin, että vihollinen oli siellä. Saatoin vielä kuulla heidät. Vihollisotilaat eivät tienneet, että me olimme tietoisia heistä ja siksi he puhuivat äänellä, joka saatettiin kuulla.

Kun ryömin asettamaan miinaa, minua muistutettiin taivaallisesta suojelusta ja rukoilin, pyytäen Herraa ohjaamaan ja suojelemaan minua kun suoritin tarpeellista tehtävää. Rauhallinen tunne tuli minulle ja tiesin, että kaikki onnistuisi. Asetin miinan ja palasin miesten luo ilman välikohtausta. Muutamit seuraavat tunnit olivat hiljaisia. Me emme nähneet tai kuulleet enempää vihollisesta alueellamme sinä yönä.

KAPPALE 13 KAIKKI MUUT HAAVOITTUIVAT PAITSI MINÄ

Meidän 25. jalkaväkidivisioona meni Kambodzaan 1970. Monet ihmiset eivät muista sitä tapahtumaa nyt elleivät he olleet siellä. Kambodzaan tulo oli yksi Vietnamin sodan käännepeisteistä.

Se oli vielä merkityksellisin minulla aina; koska se oli päivä, jolloin minut kutsuttiin pois taisteluista palaamaan takaisin takalinjan leirille. En voinut olla etulinjassa enää. Joukkueeni miehet menivät kaikki Kambodzaan taistelemaan kun taas minusta tuli komppanian viestiupseeri Cu Chi perusleirillä. Tehtävä ajateltiin täytettävän upseerilla, joka olisi arvossaan vähintään kapteeni. Siihen aikaan oli vain ensimmäinen luutnantti mutta radioyhteysofseeria, joka olisi ollut kapteenin arvoinen, ei löytynyt. Koska olin toiminut ohjaajana Fort Banningissä, opettaen sitä tietoa vuoden ajan, kun olin suorittanut upseerikoulutuksen, he antoivat tehtävän minulle. Nyt työskentelisin upseerina perusleirillä.

Työskenneltyäni muutaman viikon komppaniatasolla, palvelevana upseerina kaikissa tiedonvälityksissä, sain toisen vielä haastavamman tehtävän. Prikaatin viestintäupseeri lähti kotiin. Se oli tehtävä, joka oli täytetty kenttäupseerilla, joka oli vähintään majurin arvoinen. Taas olin ainoa saatavilla oleva upseeri, joka tunsin radiot joten ajattelin, että

minä en ollut tarpeeksi arvokas, kun he antoivat minulle hänen tehtävänsä ensimmäisenä luutnanttina. Siihen aikaan sain myös huippusalaista turvallisuusselvitystä.

Minusta tuntui oudolta, koska olin ainoastaan ensimmäinen luutnantti, kun olin kokouksissa antamassa ohjeita joka päivä yhden tähden prikaatin kenraalille. Hän oli prikaatin komentaja. Se oli hyvin stressaava ja haastava tehtävä koska tiesin, että satojen miesten elämä riippui kyvystäni auttaa kenraalia kommunikoimaan heidän kanssaan kriittisissä tehtävissä.

Joka päivä kuulimme joukoilta, jotka kulkivat perusleirimme kautta miten kovia taistelut olivat Kambodzassa, minne mieheni olivat joutuneet. Eräänä päivänä tapasin lukiokaverini Lewiston, Utahista, Ben Reedin, joka oli mennyt Kambodzaan. Hän sanoi, että se oli pahin taistelu, jossa hän oli ollut. Olin tosi huolissani miehistäni. Noista miehistä oli tullut kuin veljiä minulle. Olin hämmästynyt, että itse asiassa halusin takaisin linjaan heidän kanssaan, taistelemaan, mieluummin kuin turvaan täällä leirillä.

Muutamia viikkoja sen jälkeen kun mieheni olivat menneet Kambodzaan; kuulin, että he olivat palanneet taas perusleirille. Juoksin tapaamaan heitä kun kuulin missä he olivat. Kun tulin joukkueen kersantin ja miesten luokse, olin kauhuissani. Jokainen mieheni joukkueesta oli haavoittunut! Jok'inen heistä! Onneksi kenenkään haavat eivät olleet hengenvaarallisia.

Minusta tuntui pahalta heidän vuokseen. Halusin voida olla joukkueeni kanssa. Tunsin hyvin voimakkaasti, että vaikka en ollut haavoittunut itse, ainakin voisin olla siellä missä hekin pahimmissa taisteluissa. Muutaman tunnin kuluttua rakkaat haavoittuneet ystäväni ja veljeni kaikki lähetettiin uusiin tehtäviinsä. En nähnyt heitä enää koskaan uudelleen. Toivon, että olisin kirjoittanut heidän nimensä ja osoitteensa ylös, jotta olisin voinut pitää heihin yhteyttä, mutta muistan aina heidän kasvonsa. Yhteiset kokemuksemme ovat kiinnittyneet ikuisiksi ajoiksi muistiini.

Kaikki joukkueeni miehet, paitsi minä, saivat purppurasydämen haavoituttuaan Kambodzassa. Jokainen sai myös Armeijan komendantin mitalin ja pronssitähden urheudesta palveluksestamme Vietnamissa.

Eivät mitalit, jotka riippuvat seinälläni ole arvokkaita minulle, vaan muistot kokemuksista, joita meillä oli yhdessä ansaitessamme niitä.

KAPPALE 14 VAARA PERUSLEIRILLÄ

Elämäni oli hyvin erilaista Vietnamissa sen jälkeen kun oli vetäytynyt taakse perusleirille. Olin sisällä joka yö ja nukuin vuoteessa sen sijaan että oli ollut maassa. Söin säännöllisesti ruokaa sen sijaan, että söisin säilykkeitä taistelevien miesten kanssa. Elämäni oli työskentelyä puisessa talossa kuten normaali upseerilla. Elämä oli paljon turvallisempaa paitsi aina läsnä olevaa vaaraa vihollisten raketeista, jota tuli leirille ja jopa pahempi vaara olivat monet miehistä, jotka ottivat huumeita. Se oli vakava ongelma niille, jotka eivät käyttäneet huumeita.

Olin lukenut tutkielmia, joita olivat "päivystävät lääkärit" tehneet muista sodista. Tutkimuksista ilmeni, että enemmän 2. luutnantteja oli ammuttu takalinjoissa kuin etulinjoissa jokaisessa sodassa. Tutkimus todisti, että monet heistä olivat omien miesten

ampumia. Tulin tuntemaan sen ongelman kun olin rintamalla ja nyt perusleirillä se tuli vielä selvemmin esille, että tutkimukset olivat tosia.

Vaarasta leirillä tuli vielä suurempi omien miesten takia, jotka käyttivät huumeita ja tappoivat upseereita, jotka vastustivat heidän käyttöönsä. Oli miltei turvallisempaa olla taisteluissa väijytyspartioissa. Ainakin rintamalla me kaikki toimimme yhdessä ja suojelimme toisiamme. Takalinjalla, jokainen mies huolehti itsestään. Melkein kaikki miehet uudessa radioyhteys joukkueessani, perusleirillä, käytti huumeita ja muista aineita, joita useimmat eivät olleet käyttäneet kotona. Meitä oli vain vähän, jotka voisivat pysäyttää heitä. Vieläpä jos me olisimme voineet tuomita heidät huumeiden valmistuksesta, armeija olisi tavallisesti jättänyt miehet joukkueeseesi tuomion jälkeen. Siellä ei ollut mitään vankiloita, mihin heidät olisi voinut jättää. Sitten miehistä olisi tullut vielä suurempi uhka minulle.

Kuulimme usein kertomuksia upseeritoveriltamme, jotka olivat kuolleet perusleirillä omien miestensä toimesta kun upseerit olivat yrittäneet katkaista miesten huumeiden käytön. Jos sotilas halusi päästä eroon toisesta sotilaasta, hän vain heitti kranaatin yöllä miehen nukkumapaikkaan. (Sitä kutsuttiin ”TAPPAMISEKSI”) Perusleirillä olo oli huolellista aikaa aivan eri tavalla kuin mitä tehtiin rintamalla.

KAPPALE 15 HUOLETON NEUVO

Vuosi 1970, jonka olin Vietnamsissa, alkoi olla loppuillaan. Armeijasta kerrottiin meille, että aiomme vetäytyä ja lähteä pois. Yksi tehtävistämme oli auttaa leirin purkamisessa. Hävitimme ylimääräiset varusteet ja kuormasimme uudelleen käytettävät tarvikkeet takaisin Yhdysvaltoihin. Jokainen yksikkö oli pienentynyt kooltaan. Kun miehet lähtivät kotiin, ei tavallisesti tullut ketään tilalle.

Kuitenkin sota oli käynnissä vielä. Perusleirin ulkopuolella oli vielä taisteluita. Me saatoimme kuulla B-52 pommikoneiden kulkevan yöllä. Meidän oli vielä pidettävä vartiota lähialueella, joka tuli vuoroksemme kiertävällä periaatteella. Aika ajoin upseerina jouduin olemaan tehtävässä miesryhmän kanssa ulkona vartiotorneissa yöllä. Tapasin mennä yhdeltä toiselle varmistaakseni, että he eivät nukkuisi.

Niissä torneissa oli hyvää aikaa puhua heidän kanssaan. Saatoin tehdä paljon lähetystyötä viettäessäni aikaa heidän kanssaan yöllä vartiotorneissa. Siellä ei voinut tehdä muuta kuin istua kuin vanginvartija tornissa raja-alueella ja vartioida. Me emme voineet nukkua lainkaan yöaikana, joten pidimme vartiota ja keskustelimme. Suurimman osan ajasta Jumala ja kuolema olivat keskustelun aiheina. Se teki helpoksi tuoda esille kirkon asia ja uskomuksemme.

Aika ajoin perusleirille tuli uusia tulijoita. Kun he saapuivat, heidät lähetettiin välittömästi rintamajoukkoihin. He eivät saaneet jäädä helppoon elämään leirille (jos sitä voi siksi kutsua verrattuna elämään rintamalla) useammaksi kuin päiväksi tai pariiksi. Kun olin työskennellyt leirillä jonkin aikaa, siellä oli kaksi uutta luutnanttia, jotka tulivat leirille Yhdysvalloista matkalleen etulinjaan. Oli heidän ensimmäinen yönsä Vietnamsissa ja he olivat molemmat saamassa tehtävän joukkueen johtajiksi.

En tuntenut heitä. He olivat vain upseeritovereita. He olivat miehiä, jotka tietenkin olivat innokkaita puhumaan minulla, koska olin ollut eturintamassa, minne he olivat menossa. Muistan niin hyvin, että yöllä kun seisoi siellä pienellä sillalla pienen joen yli, perusleirillä puhelemassa heidän kanssaan ja vastaamassa heidän kysymyksiinsä.

Muistan kertoneeni heille, että ei ollut todellakaan niin kovaa johtaa joukkuetta ja että sota oli melkein ohi, joten he ehkä eivät näkisi mitään sotatointa.

Seuraavana päivänä ilmoitettiin, että heidän ensimmäisenä yönään kentällä, noista kahdesta upseerista toinen oli kuollut vihollisen väijytyksessä ja toinen oli astunut maamiinaan ja oli vakavasti haavoittunut räjähdyksessä ja hänet oli lennätetty takaisin sairaalaan Japaniin.

Olen katunut keskusteluani, joka minulla oli heidän kanssaan useita kertoja. Miksi en huomannut tilanteen vakavuutta ja varottanut heitä olemaan huolellisia jokaisesta liikkeestään? Tulen aina ihmettelemään olisiko minun pitänyt varottaa heitä mieluummin kuin yrittää helpottaa heidän pelkoaan, jotta he olisivat olleet huolellisempia eivätkä olisi satuttaneet itseään.

KAPPALE 16 KOTIOPETUSTA RINTAMALLA

Oltuani perusleirillä Cu Chi:ssä muutamia kuukausia, minusta tuli MAP ryhmän johtokunnan jäsen; Peter Cookson oli ryhmänjohtaja. Don Glover ja minä olimme hänen neuvonantajiaan. Peter oli ainoastaan ykkösluokan (E4) sotilas mutta hänet oli valittu ryhmän johtajaksi, joka oli sama kuin seurakunnan johtaja. Meillä oli useita virkailijoita mukaan lukien pari senioritason arvoasteen upseereita joukossamme. Protestantista sotilaspappia, joka oli kanssamme, arvelutti miksi MAP-kirkko valitsisi värvätyn miehen ryhmämme johtajaksi, kun saatavilla oli useita korkeamman asteisia upseereita. Hän väenteli usein pitkiä teksasilaisia viiksiään ja sanoi, "Peter minä en kyllä ymmärrä miten sinä voit olla näiden upseerien johtaja?" Hän ei saanut koskaan vastausta, joka olisi tyydyttänyt häntä.

Peterin kutsumuksen mukana tuli monia hengellisiä lahjoja; niiden joukossa oli erottamisen lahja, joka hänellä oli selvemmin kuin olin koskaan nähnyt millään piispalla aikaisemmin. Hän siunasi monien ryhmämme elämää hengellisellä johtamisellaan. Kun työskentelin Peterin kanssa, oli helppoa nähdä, että hänen rukouksensa ja innoituksensa avulla pystyimme kokoamaan ohjelmat ja kutsumaan monia miehiä kutsuilla, jotka olisivat joko saattaneet heidät takaisin aktiivisiksi tai pitäneet heitä jäämästä epäaktiivisiksi. Ryhmällämme oli paljon ikimuistoisia toimintoja, mutta liian tavallisia kirjoitettaviksi tähän muisteluun. Yksi humoristinen asia pitää kuitenkin mainita. Se oli miten me kaikki nauroimme hiljaa alkulaulun aikana sakramenttikokouksessa laulaessamme "Meidät on kaikki värvätty".

Toinen kokemus, jonka muistan hyvin, on päivä, jolloin me kaikki olimme MAP aluekonferenssissa Saigonissa. Church News-lehden reporteri oli siellä ja otti kuvia meistä. Meidän ryhmän johtokunnan kuva tuli Church Newsin etusivulle, joka oli melkoinen ilon aihe monelle perheidemme jäsenelle ja ystävillemme kotona. Kuvaaja kirjoitti myös artikkelin kotiopetus-ohjelmastamme, joka ilmestyi Church News lehdessä viikon kuluttua.

Palvellessani ryhmän johtokunnassa, aloitin julkaisun nimeltään *The Soldier Saint* (sotilaspyhä) ja minusta tuli sen toimittaja. Se oli kuukausittainen julkaisu, jonka lähetimme jokaiselle MAP sotilaille, jotka olivat alueellamme. Yritimme antaa veljille jotain hengellisesti kohottavaa ja jonkinlaista ohjausta noihin koetteleviin aikoihin. Kiitettävästi armeija oli halukas lähettämään julkaisumme miehille postin mukana niin kauan kuin teimme julkaisua. Armeija antoi myös käytettäväksi kaikkien miesten tiedot divisioonassa joten me pystyimme löytämään MAP jäsenet.

Tunsimme itsemme jonkin verran avuttomiksi tietämään miten miehiä voisi vahvistaa, jotka olivat niin ankarien houkutusien ulottuvilla siinä nimenomaisessa ympäristössä, joten rukous oli suuri osa työstämme. Teimme kaiken mitä voimme päästäksemme veljien luo kentällä uutiskirjeiden muodossa kuten myös tapasimme niitä, jotka olivat

perusleirillä. Tunsimme, että mahdollisesti ponnistelumme saivat aikaan paljon hyvää. Jotkut miehistä lähettivät jopa Soldier Sait lehden kotiin vaimoilleen ja heidän vaimonsa kirjoittivat takaisin rohkaisevia sanoja ja kiitollisuutensa siitä mitä me teimme. Presidentti Smith, kokoaikainen lähetysjohtaja Vietnamissa oli sijoitettu Japaniin, myös kirjoitti meille kirjeitä julkaistavaksi.

MAP ryhmän johtokunta työskenteli kovasti kirkon kotiopetusohjelman parissa. Meidän ei sallittu lähteä miesten luo eturintamaan, vain niiden luo, jotka olivat perusleirillä. Oli mielenkiintoista mennä kotiopettamaan epäaktiivisia miehiä siellä perusleirillä. Kun me astuimme heidän katokseensa (siksi kutsuimme nukkumapaikkaamme), siellä oli melkein aina *Playboy-lehden* kuvia kaikkialla seinillä.

Monta kertaa kotiopetuskäynneillä, me istuimme ja opetimme miehelle evankeliumia ja meitä vastapäätä seinillä oli 8 tai 10 alastonta naisen kuvaa. Se mitä saatoimme tehdä, oli että katselimme lattiaa keskustellessamme, joten meidän ei tarvinnut katsoa niitä. Kun nousimme seisomaan tilaisuuden lopussa pitääksemme rukouksen ja paiskataksemme kättä, meidän piti huolellisesti pitää katseemme toinen toisissamme tai lattiassa, jotta emme katselisi kuvia ilman, että yritimme tehdä niin. Siksi oli vaikeata pitää vierailumme hengellisellä tasolla.

Kuitenkin monet noista miehistä käännytettiin uudelleen. Oli hienoa palata joka kerta takaisin veljen luo, josta oli tullut taas aktiivinen ja nähdä hänen ottaneen kuvat pois ilman, että olimme kehottaneet heitä tekemään niin. Kirkon toimintojen kautta meidän oli mahdollista tuoda monia miehistä takaisin kirkkoon. Emme koskaan tiedä miten paljon hyvää tuli niiden 20 – 30 miehen kääntymyksestä, jotka alkoivat tulla takaisin kirkkoon kanssamme. Jos jokainen heistä meni kotiin ja käännutti yhden henkilön, joka käännutti yhden henkilön, joka käännutti yhden henkilön, niin silloin vaikutus nousisi pian tuhansiin käännynnäisiin, kuten Ammon profetoi lupauksen meille Mormonin kirjassa (Alma 26:22).

KAPPALE 17 UNIA SODISTA

Eräänä iltana kun Peter Cookson, Don Glover ja minä olimme johtokunnan kokouksessa, me aloimme puhua menneestä elämästämme kotona ennen kuin saavuimme Vietnamiin. Eräs meistä mainitsi, että hänellä oli ollut uni, joka toistui koko hänen elämänsä ajan. Kun olimme keskustelleet jonkin verran, huomasimme, että kaikilla meillä oli ollut samantapainen uni elämässämme. Unet olivat sodasta, johon me joutuisimme – jonakin päivänä tulevaisuudessa.

Me puhuimme pitkään noista unista. Kun vertailimme niitä, huomasimme, että me kaikki olimme uneksineet samantapaisista toimista sodan aikana, jossa me kätkeydyimme ja juoksimme suojelemaan perheitämme. Yksi ero oli, että minun uneni ja Donin uni tapahtuivat suuressa kaupungissa, joka oli täynnä rakennuksia. Kun taas Peterin uni tapahtui vuorilla, jonne hän kätki perheensä luoliin. Siihen iltaan asti olin aina otaksunut, tultuani armeijaan, että uneni valmisteli minua hengellisesti, jotta voisin mennä Vietnamiin. Kuitenkin, kun me kolme keskustelimme, tulimme siihen johtopäätökseen, että Vietnam ei ollut se oikea sota. Vertaamalla toimia kussakin unessa tajusimme, että sota unissamme oli sotaa Yhdysvalloissa, ei sillä viidakossa ja Vietnamin riisipelloilla ja että se tulee vielä tulevaisuudessa.

Tiedän, että uneni oli annettu minulle ja perheelleni ja sillä ei ole mitään muuta merkitystä muille. Peterin uni oli hänen omaksi tiedokseen ja niin oli Donin uni vain hänelle. Näitä unia ei ollut annettu meille julkisena tiedonantona ja mainitsen niistä vain, koska tämä ilta ja keskustelumme unista oli elämää muuttava tapahtuma minulle. Kaikki me kolme olimme hämmästyneitä huomattessamme että meillä kaikilla oli samantapainen uni, ja että kenenkään unet eivät olleet Vietnamista.

Olen ajatellut paljoin noita kolmea unta sen illan jälkeen. Mielenkiintoinen asia minulle on, että siihen aikaan Peter oli hyvin suuresta kaupungista ja minä elin maalla. Nyt elän hyvin suuressa kaupungissa ja hän elää Cost Ricassa, jossa on vuoria ja maalaiskyliä. Jonakin päivänä näemme olivatko nuo unet vain unia vai olivatko ne esikatselua jostakin, jota Orson Pratt, Heber C. Kimball ja muut näkivät ja kirjoittivat – tapahtuvan tulevaisuudessa maassamme ja perheillemme.

Cu Chi MAP seurakunnan johtokunta 1970

Cordell Vail, Peter Cookson, Don Glover

KAPPALE 18 JOTKUT ASIAT OLIVAT HYVIÄ

Joella oli joitakin US:n laivaston jokiveneitä sijoitettuna, jotka kulkivat Jacksonin ohi eteenpäin perusleirille, jossa pidin asemaani useita viikkoja. Se oli taas takaisin eturintamassa poissa Cu Chistä. Minun tehtäväni siellä oli perustaa radioyhteyskeskus prikaatin komentajalle. Jokiveneet olivat pieniä veneitä, jotka partioivat joella pitäen sen turvallisena US:n asevoimien henkilökunnan kulkea. Kun veneet rantautuivat perusleirillemme, ne käyttivät komento-linjojamme yöllisessä keskustelussa päämajan kanssa.

Laivastolla ei ollut hyvää ruokaa, sitä tuotiin jokea pitkin heille satamien laivoilta. Koska merimiesten ei sallittu lähteä maihin, heillä ei ollut mitään mahdollisuutta ostaa viinaa. Laivaston merimiehet olivat innokkaita tietämään meistä, koska he tiesivät, että meidän oli mahdollista mennä PX komissaarin varastolle ja ostaa kaikenlaista viinaa mitä halusimme. Heidän ajatuksenaan oli, että he saisivat meidät tekemään kauppaa heidän ruoallaan viinaa vastaan, jota me voisimme ostaa helposti. Siksi me menimme usein PX:n, ostimme Skottilaisia pulloja ja veimme ne alas joelle ja saimme paisteja ja hummeria. Mitä ”Rilley-elämää” siellä laivoilla elettiin. Jos aiot liittyä armeijaan, liity laivastoon. Ruoka on erinomaista.

Niin kummalliselta kuin se saattaa kuulostaakin, oli aikoja Vietnammassa, jollion divisioonamme ei saanut lisävarusteosia tarvikkeisiimme. Paikalliset ihmiset varastivat paljon siitä kun se meni sisälle laivoihin tai kuljetustrukkeihin. Monia asioita, joita tarvittiin, oli otettu jo ennen, kuin niitä oli otettu joukoille. Opimme, että Saigonissa noita varaosia voi ostaa kadulta kauppailta pimeiltä markkinoilta.

Oli joitakin kriittisiä varaosia, joita meidän oli epätoivoista saada ja me emme voineet saada niitä säännöllisesti toimivien kanavien kautta. Perusleirimme oli noin 2 tunnin päässä Saigonista ja komentaja tiesi, että noita osia sai pimeillä markkinoilla Saigonista. Sen vuoksi hän antoi minun ottaa jeepin ja joitakin miehiä ja lähteä Saigoniin ostoksille. Kun me tulimme sinne, oli hämmästyttävää nähdä miten huopia oli asetettu katuvarsille kortteli toisensa jälkeen. Noilla huovilla oli kaiken tyyppisiä sotilasvarusteita, mitä vain saatoit kuvitella, jopa aseiden osia ja ammuksia. Saatoit ostaa jokaisen Jeepin osan joka voitiin irrottaa paitsi runkoa (ja se saattoi lisäksi olla kadun päässä).

Pimeät markkinat olivat hämmästyttävä näky. Siellä ei ollut lainkaan poliiseja pysäyttämässä heitä. Paikalliset ihmiset olivat varastaneet osat ja nyt he myivät niitä. Me löysimme tarkalleen sen mitä me halusimme ja palasimme kotiin. Se ei ollut ainoa sellainen matka meille hakea kriittisiä osia.

Yhdellä sellaisella matkalla me huomasimme, että armeija oli sijoittanut palvelusmiehen soittamaan puhelimella Amerikkaan. Se ei ollut todellinen puhelinyhteys; mieluummin se oli AM radioyhteys, joka näytti puhelimelta. Se oli radio, eikä puhelin, ja kun lopetit puhelun piti sanoa "LOPPU", jotta henkilö tietäisi, että on hänen vuoronsa puhua. Vain yksi henkilö pystyi puhumaan linjalla samalla kertaa tai katkaisit toisen henkilön pois. Oli vaikea pitää yhteyttä sillä tavalla, mutta oli jännittävää saada puhua vaimolleni ja kuulla hänen äänensä. Puhelu hänelle oli kuin taivaan lahja.

Toinen asia, joka todella hämmästytti minua Vietnamin palveluksessa, oli R & R (lepo ja toipuminen) vapaa. Jokainen sotilas Vietnamin saati kahden viikon R&R:n poissa Vietnamin oltuaan vuoden palveluksessa. Minusta tuntui oudolta, että he antaisivat sinulle kahden viikon loman sodan aikana, mutta en aikonut painaa sitä alas. Me saatoimme mennä miltei minne tahansa halusimme Valtameren alueella, armeijan kustannuksella, mukaan lukien Australia ja Japani. Minä valitsin Hawaii'n.

Vaimoni ja minä olimme säästäneet rahaa, joten hän saattoi lentää tapaamaan minua sinne. Me maksoimme myös vanhempieni matkan, että he saivat olla kanssamme ja että heillä olisi mahdollisuus vierailulla Hawaii'lla. Tiesin, että olisi ihanaa olla taas Janisen kanssa mutta olisi myös kovaa nähdä hänet ja sitten jättää hänet taas. Tästä syystä odotin R&R:ni kunnes yhden vuoden palveluni oli päättynyt. Menin lentokoneeseen palatakseni Vietnamiin. Olin mieluummin käyttänyt tuon lyhyen ajan yhdessä jos ei olisi tarvinnut jättää häntä niin pian. Meillä oli kuitenkin Hawaii'lla hieno aika yhdessä.

KAPPALE 19 SYLKÄISE PÄÄLLE

Lopulta joulukuussa 1970 palveluni Vietnamin päättyi ja saatoin palata takaisin Yhdysvaltoihin. Minun piti raportoida Fort Benningissä taas, jossa minulla oli vielä vuosi palvelua ennen vapauttamista. Muistaen pitkällä lennolla takaisin, aloin kerrata kaikkia menneen vuoden tapahtumia. Yksi muistoistani oli lentokonematka Vietnamin yllä. Muistan ajatelleeni miten vaikeaa oli kulkea "tuntemattomana", kun ei tiennyt mitä minulle ja muilla lennolla oleville miehille tapahtuisi. En tuntenut yhtäkään noista miehistä; me olimme vain ryhmä sotilaita matkalla sotaan. Kun me saavuimme määränpäähän, meidät jokainen määrättiin eri yksiköihin, joten en nähnyt heitä enää koskaan. Kuitenkin tiesin, että jotkut miehet lentokoneessa tulisivat kuolemaan.

Muistan miten rukoilin Herraa suojelemaan itseäni ja että hän antaisi minulle etuoikeuden säästyä ja palata kotiin takaisin. Kun muistin nuo rukoukset matkalla takaisin kotiin, olin kiitollinen, että niihin oli todella vastattu. Olisi ollut mieltä ylentävä kokemus palata kotiin Yhdysvaltoihin. Aikuisena olin nähnyt riemusaatto-paraateja elokuvissa, sotilaiden tullessa kotiin sodasta. Muistan miten sotilaat marssivat ylpeinä tai ratsastivat New Yorkin katuja kun ihmiset katselivat ja hurrasivat. Ilma oli täynnä lehtisiä, joita pudotettiin talojen katoilta. Innostus ja ilo säteilivät kaikkialta. Kaikki olivat iloisia saadessaan sotilaat takaisin kotiin. Mikä shokki se olikaan meille kun sitten saavuimme Los Angelesin lentoasemalle. Siellä ei ollut mitään vastaanottoparaateja meille. Sen sijaan siellä oli protestojia seisomassa molemmin puolin jonoja minne nousimme maihin. Siellä odottavat ihmiset eivät hurraneet, heitellet lehtisiä tai heiluttaneet lippuja. Sen sijaan siellä oli protestojia, jotka buuasivat meille ja sylkivät päällemme. He myös huusivat rietaita nimityksiä meistä ja kutsuivat meitä tappajiksi. Se oli kiitoksemme ja tervetuloimme kotiin.

Olimme taisteluista väsyneitä ja kaikki, mitä me saatoimme tehdä, oli, että siedimme heitä. Olen usein ajatellut näytöstä lentoasemalla kun olen kuunnellut ihmisten puhetta elokuvasta *Rambo* ja mitä hän kuvasti palaamalla kotiin. Ihmettelen olivatko nuo protestoijat nähneet *Rambon*, jos he olisivat uskaltaneet olla siellä lentoasemalla sylkemässä sotilaiden päälle, jotka palasivat sodasta. Mutta me ymmärrämme, että he eivät tienneet mitään vapaudesta ja hinnasta, jonka jotkut tovereistamme olivat juuri maksaneet hengellään, yrittäessään ostaa vapauden Etelä-Vietnamin ihmisille. Miehet jotka antoivat henkensä, olivat ystäviämme ja isänmaanystäviämme tässä sodassa. Kaatuneet tovereillemme eivät olleet erilaisia kuin sotilaat, jotka antoivat menneissä sodissa henkensä.

Noiden protestoijien toimet panivat meidät ihmettelemään ymmärsivätkö he sen vapauden hintaa, joka oli ostettu nykyisten ja menneiden patrioottien hengellä. Sotaa vastaan protestoijat näyttivät meistä ihmisiltä, jotka ryövivät vauraudessaan antamatta koskaan ajatustakaan hinnasta joka maksettiin menneisyydessä tai Vietnamissa pitämällä maailman ihmiset rauhassa sortamiselta. He näyttävät unohtaneen muiden uhraukset ja sodat, jotta luotaisiin vapaa kansakunta ja tehtäisiin siitä suurenmoinen mahdollisuuksien maa. Nämä protestoijat seisoivat edessämme ihmisten symboleina, jotka eivät ota vastuuta auttaa muita kansakuntia saamaan myös vapautensa.

Ennen lähtöäni Vietnamiin katselin monia vertaisiani lähtemässä Kanadaan mieluummin kuin sotaan. Jotkut heistä ovat vieläkin siellä. Nuo nuoret miehet ne mukaan lukien, jotka buuasivat meille lentoasemalla, eivät ole mielestäni, uskollisia Amerikan kansalaisia. He ovat ikävä tulos väärästä kasvatuksesta yhteiskunnassamme, pääasiassa johtuen yliopistojen professoreista, jotka olivat sotaa vastaan. He näyttivät meistä olevan ihmisiä, jotka nauttivat siitä mistä he eivät olleet halukkaita maksamaan.

Ja sotilaat, me lähdimme Vietnamiin, koska meitä käskettiin lähtemään, ei sen vuoksi, että me halusimme sotia. Me tuimme hallitustamme ja osoitimme, että olimme halukkaita maksamaan vapauden hinnan muiden maailman ihmisten puolesta, jopa antamalla henkemme jos se on tarpeen. Me olimme vain kiitollisia saadessamme olla kotona, elossa ja nyt täällä, jossa kaikki nuo ihmiset buuaavat meille.

Miten he voisivat tietää sitä tuskaa jota koimme tietäessämme, että monet tovereistamme eivät olleet siellä kanssamme? He antoivat elämänsä suojellakseen ihmisiä toisista kansakunnista, jotta heillä olisi se mikä meillä on. Me tiedämme keitä me olimme ja ketä me edustimme. Me vain tottelimme heitä ja kuljimme läpi lentoaseman, ohi vastaanottoparaatimme, joka buuasi.

Sodan vastaan protestoijat olivat tehneet myös muita asioita, jotka tekivät kotiin tulomme vielä buuausparaattia pahemmaksi. Uutisissa, me näimme, että Jane Fonda oli mennyt Pohjois-Vietnamiin ja todella kutsunut amerikkalaisia sotavankeja tappajiksi päin heidän kasvojaan.

Siitä raportoitiin uutisissa, että hän ensiksi meni sinne, jotkut vangeista otaksuivat, että hän oli heidän ystävänsä ja oli tullut auttamaan heitä, joten he yrittivät antaa hänelle sosiaaliturvatunnustuksensa kirjoitettuna pienelle paperinpalalle. Miehet otaksuivat hänen antavan heidän tietonsa US hallitukselle, niin että hallitus tietäisi, että he olivat siellä vankeina ja vielä elossa.

Sen sijaan uutiset raportoivat, että Jane Fonda antoi pienet sotavankien paperinpalat Pohjois-Vietnamin vankileirin upseereille. Uutismedia kertoi, että hänen lähdettyään, pohjoisvietnamilaiset upseerit pieksivät nuo miehet, jotka yrittivät antaa hänelle paperit ja jotkut miehet kuolivat pieksämisen vuoksi.

Jos se, mitä uutiset kertoivat hänestä, on totta, en tiedä miten hän voi elää sen kanssa mitä hän teki. Vain Jumala voi tuomita meitä kaikkia.

Lopullinen solvaus minulle Vietnamin veteraanina oli, kun Robert Kennedy oli Amerikan presidenttiehdokkaana. Presidenttiehdokkaana uutiset kertoivat, että puheessa New York Cityssä, Robert Kennedy oli tarjoutunut lahjoittamaan tuopillisen vertaan Pohjois Vietnamin Punaiselle Ristille ja avustamaan haavoittuneita Pohjois-Vietnamin sotilaita. (Menneinä aikoina uskoisin, että tuota olisi pidetty presidenttiehdokkaalle petoksena). Jos hän todella sanoi, mitä uutisraportit ja Paul Harvey raportoi hänen sanoneen, sitten arvelen, että me näemme omana päivänämme, että se ei ollut petos, vaan ainoastaan isku Vietnamin sodan veteraanien kasvoille.

Tällä hetkellä ei ole mitään tehtävissä noita sodan vastaisia protesteja ja heidän toimiaan vastaan. Ne ovat maamme historian ikäviä tapahtumia. Me emme voi pysäyttää sotaa vastaan protestoijia tulevaisuudessa. Meillä ei ole mitään oikeutta tehdä. Jokaisella henkilöllä on vapaa tahto uskoa mitä hän haluaa uskoa. Miten sellaiset ihmiset kohtelevat muita osana heidän uskomuksiaan on luonut joitakin mustia sivuja maamme historiaan. Kaikki mitä voimme nyt tehdä Vietnamin veteraaneina on antaa anteeksi, unohtaa ja jatkaa elämäämme.

Menin takaisin Fort Benningiin, Georgiaan ja palvelin armeijassa lisävuoden. Minut ylennettiin kapteenin arvoon ja jatkoin velvollisuuksiani opettamalla siellä jalkaväen radioviestintäosastolla. Vapauttamiseni jälkeen menin BYU:n ja suoritin oppiarvoni. Valmistuttuani menin Utahin yliopistoon kahdeksi vuodeksi suorittamaan loppututkintoa ja valmistuin sitten ammattimaiseksi sukututkijaksi. Työskentelen nyt tietokoneohjelmoijana. Miten minusta tuli ammattimaisesta sukututkijasta tietokoneohjelmoija vaatisi toisen kirjan, jota kirjoitan. Saat sitten lukea siitä sen kertomuksen.

KAPPALE 20 KAIKKI EIVÄT PALANNEET KOTIIN

Lähimmät ystäväni ja perheet pyysivät minua kirjoittamaan ylös nämä hengelliset kokemukseni useita kertoja mutta en halunnut aloittaa koska ajattelin niitä asioita jälleen varsinkin kun muistelin rakasta ystävääni, joka läpäisi harjoittelukauden kanssani, mutta ei palannut kotiin elävänä.

Hänen nimensä oli Gary Rule Mower, farmaripoika Fairview, Utahista. Olin farmaripoika Hyde Parkista Utahista. Me olimme samanlaisia miltei joka tavalla ja meistä tuli hyvin läheisiä ystäviä. Me molemmat palvelimme lähetystyössä, osallistuimme BYU:n ja menimme naimisiin temppelissä. Hän rakasti vaimoaan ja oli uskollinen hänelle, aivan kuten minäkin olin yrittänyt olla kaikesta sydämestäni uskollinen Janicelle. Molempien meidän vaimomme synnyttivät poikia pian sen jälkeen kun meidät lähetettiin Vietnamiin. Gary rakasti lähetystyötä armeijassa ja niin minäkin. Niin kauan kuin voin kertoa hän eli jokaisen käskyn mukaan tarkasti ja hän aina rohkaisi minua tekemään samoin. Suurimman osan lisäharjoituksista kävimme läpi yhdessä ja hän oli aivan vierelläni. Me olimme jopa lentokentällä yhdessä, vaimoinemme, kun lähdimme Vietnamiin. Neljä kuukautta siitä kun saavuimme Vietnamiin, Gary kuoli maamiinaan. Se on ollut yksi elämäni suurista suruista. Vieläpä tänäänkin kyselen usein miksi hänen piti kuolla. Mielessäni ei ole mitään kysymystä – siitä, että ellei olisi ollut Herran tahto että hän eläisi,

Garylla olisi ollut sama suojelus ja kehotukset kuin minulla oli. En tiedä miksi hänen oli kuoltava ja jätettävä vaimonsa ja lapsensa yksin loppuelämäksi.

Muistan vieläkin hänen vaimoan, Ruth Annia ja heidän poikaansa, Garya rukouksissani. Ilman puolisoa ja isää heidän elämänsä olisi kovaa. Voi olisi paljon enemmän, mitä voisin tehdä kuin vain rukoilla heidän puolestaan. Minulle oli liian tuskallista jopa tavata heitä vuosia sitten. Lopulta tapasin Garyn vaimon ja sisaren ja keskustelin heidän kanssaan. He eivät tietenkään tunteneet minua johtuen kaikista noista vuosista, koska minä tunsin vain Garyn armeijasta kaukana kotoa, mutta tunsin varmasti heidät. Toivon, että voin, jollakin tavalla vuosien jälkeen voida jollakin tavalla auttaa helpottamaan Garyn maallista menetystä perheelle.

Garyn hengen menetys on juurtunut jokaiseen olemukseni soluun todellisuuksella suojeluksesta, jolla Herra siunasi minua. Se muistuttaa minua jatkuvasti Pyhän Hengen kuiskausten kuuntelemisesta ja tärkeydestä seurata noita kehotuksia. Tiedän varmasti, että runon sanat ”paitsi Jumalan armoa, sinne minä menen” on totta minulle ja Garylle. Kuitenkin, minua myös muistuttaa se että Herra on aina oikeassa ja me emme voi tuomita silloin, kun ajattelemme, että ne olisivat voineet tai miten me olisimme halunneet niiden menevän.

Olen luottavainen, että näen Garyn taas toisella puolella verhoa. Uskon, että hänellä on parhaillaan menossa monia lähetystyökokemuksia siellä – missä hän työskentelee henkimailmassa, kuten hän teki täällä. Ihmettelen aina joskus, että ehkäpä hän valvoo minua, suojelevana enkelinä, aina tietoisena toimistani ja täyttää ne unelmat, joista me niin usein keskustelimme kuten Moosian pojista lähetystyössämme. Se oli elämänpitäinen unelmamme ja toivon, että voisimme täyttää tuon Ammonin lupauksen Mormonin kirjassa kirjaimellisesti käännättää tuhansia evankeliumiin omana elinaikanamme (Alma 26:22).

Rukoukseni on, että kun tapaan taas Garyn, voin raportoida hänelle, että olen pitänyt oman osani lupauksesta, jonka teimme keskenämme, aivan kuten tiedän, että hän pitää omansa.

KAPPALE 21 VANHENTUMINEN

Kotiin paluu ja palaaminen takaisin elämäämme ei tarkoittanut meille sodan päättymistä. Useimmat meistä vielä ajattelevat paljon sotaa ja ovat yrittäneet pitää sitä poissa mielestä. Se on osa meitä. Me olemme oppineet vasta sivuuttamaan sen ja yritämme taas elää normaalia elämää.

Muutama kuukausi kotiin paluun jälkeen, katselimme illalla uutisia TV:stä kun Etelä-Vietnamin armeija romahti ja Pohjois-Vietnam otti takaisin maan, jossa jotkut ystävimme olivat antaneet henkensä auttaakseen rauhan tulon Etelä-Vietnamiin. Joillekin meistä se oli vuosi elämästämme sotimiseen heidän vapautensa puolesta. Monet tovereistamme maksoivat äärimmäisen hinnan ja antoivat henkensä auttaakseen Etelä-Vietnamia.

Muistan niin hyvin seistessäni TV:n edessä asunnossamme Utahin yliopistolla ja katsellessani sinä päivänä sitä paikkaa, jossa olin taistellut, joutuvan jälleen takaisin Pohjois-Vietnamin Armeijan käsiin. Voin kertoa teille, että tunteeni olivat voimakkaat – ajattellessani, mitä olimme tehneet, jotta se tapahtuisi. – Ajattelin, että minä menisin takaisin, juuri sinä päivänä, jos minut kutsuttaisiin takaisin palveluun. Mikä avuton tunne tulikaan! Minkä hinnan olimme maksaneet sillä paikalla vain antaaksemme Etelä-Vietnamille sen takaisin ilman sota. Sota oli ohi, ja se kaikki, minkä puolesta me taistelimme, oli menetetty ja annettu takaisin Pohjois-Vietnamille. Voitte vain ajatella, mikä tulisi olemaan sodan loppu meille. Mutta se ei ollut. Pahin tuli vielä tapahtumaan meille Vietnamin veteraaneina. Vuotta myöhemmin 1995 työskentelin yhtenä johtajana ompelukonetehtaalla Loganissa, Utahissa. Meillä oli paljon vietnamilaisia veneihmisiä työskentelemässä. Monet heistä olivat tulleet Amerikkaan vain vuoden tai kaksi aikaisemmin.

Sota oli loppunut jo yli 20 vuotta sitten, kun he olivat lopulta voineet paeta ja tulla Amerikkaan. Kun he työskentelivät kanssamme, he oppivat puhumaan englantia. Koska minä opetin heille englantia, opin tuntemaan heidät hyvin.

Puhuin heidän kanssaan paljon. Monet kertoivat minulle, että juuri kun he lähtivät Vietnamista, he olivat nähneet amerikkalaisia sotilaita, jotka olivat vielä sotavankeina. He sanoivat, että he olivat Pohjois-Vietnamin armeijan orjia. Kuuntelin heidän kuvaavan tilannetta kauhuissani. Minä olisin aivan helposti voinut olla yksi heistä. Minä olisin voinut jäädä vangiksi. Olisin voinut olla hengissä sillä orjana.

Elin siellä jatkuvassa pelossa että joutuisin vangituksi. Olin nähnyt sotavankeja elokuvissa koko elämäni. Se oli suurin pelkoni ja nyt, kuultuani, että jotkut kanssasotilaat olivat siellä 10, 15, 20 ja jopa 30 vuotta myöhemmin. Miten voin olla ajattelematta tosiasiaa, että voisin helposti olla yksi heistä. Sota ei ole ohi kohdallani. Ihmettelen jatkuvasti miten Pohjois-Vietnam saattoi olla niin viisas neuvotteluissa sodan jälkeen, että saatoimme vain unohtaa MIA:t emmekä saaneet millään tavalla niitä takaisin. Miten olemme vain jättäneet heidät sinne elävinä? Miten? Siihen kysymykseen ei löydy vastausta. Se on sodan tragedia.

Jos minulle annettaisiin mahdollisuus mennä takaisin yrittämään vapauttaa heitä vieläpä tänään, minä lähtisin! Miten voin ajatella, että sota on ohi kohdallani niin kauan kuin tiedän joidenkin heistä vielä olevan hengissä orjina? Sota ei ole ohi kohdallani, ei minun päässäni. En katsele koskaan armeijan elokuvia Vietnamista. Se aiheuttaa aina muistoja. Joskus minulla on vielä muistikuvia unissani, että minut vangitaan. Kiitän usein taivaallista Isää siitä, että henkeni säästettiin ja että hän antoi minulle etuoikeuden saada voimia suojella itseäni ja miehiäni ollessani heidän kanssaan. Siitä olen ikuisesti kiitollinen. Kadun vain sitä, että muiden täytyi kuolla. Rukoilen heidän perheidensä puolesta että heidän surunsa kääntyisi rauhaksi.

Todella minä ja rakas ystäväni Gary Mower vanhenimme ollessamme sodassa, mutta hyvin eri tavalla. Minä menetin suuren osan kuulostani. Joka päivä elämässäni se kuulon menetys muistuttaa minua Vietnamista. Gary menetti henkensä. Varmasti melkein päivittäin, Garyn perhe vielä ajattelee sitä äärimmäistä uhria, jonka hän antoi maansa puolesta. Se saa minun kuulon menetykseni näyttämään pieneltä asialta siihen verrattuna. Me molemmat lähdimme halukkaasti koska meitä pyydettiin lähtemään. Me molemmat annoimme kaiken sen mitä tiesimme miten antaa sen pois ja tiesimme miten se annetaan. Kummallekaan meistä sota ei ole vielä ohi, ei meille eikä perheillemme.

Katso kuvia Vietnamista osoitteesta: <http://www.cordellvail.com/vietnam/pictures.htm>